

325

Αριθμ. 138671

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

ΚΑΙ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ

ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΩΝ

ΚΑΙ

ΒΟΥΓΑΡΩΝ.

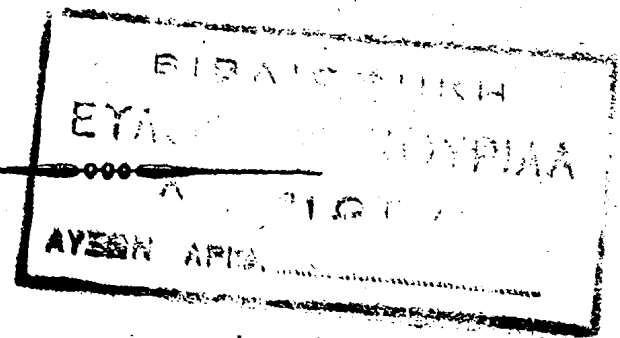
Υ π ο

Θ. Ι. ΕΛΣΧΙΑΟΥ.

Διδάκτορος και δημοσιογράφου,

παρέδρου και αντιπροσώπου

διαφόρων Συλλόγων.

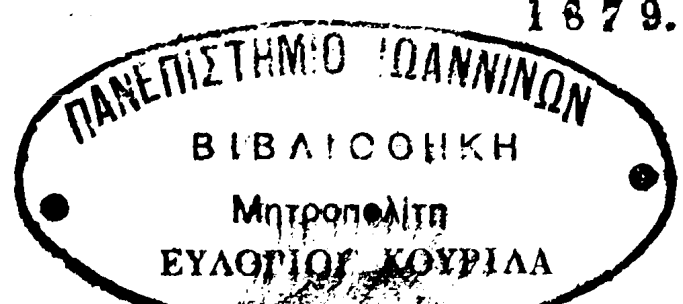

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΘΝΙΚΟΥ ΕΝΕΥΜΑΤΟΣ.

((Οδός Εβριπίδων αρ. 47)).

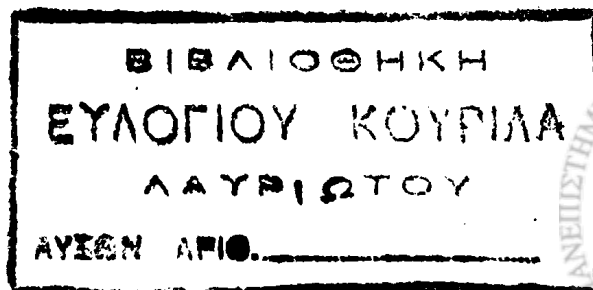
1879.

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΙΤΟΣ ΑΕΤΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΟΣΜΑ
ΤΟΥ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ
ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΡΟ ΑΙΩΝΟΣ
ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ
ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ

φόρον εὐγνωμοσύνης ἀνατίθειεν

Ὁ Ἕλληνας συντάκτης.

«Πᾶς λαὸς μαχόμενος ὑπὲρ Βωμῶν καὶ Ἐστιῶν θᾶσσον ἢ βράδιον
θριαμβεύει κατὰ τῆς ἀδίκου ξένου κατακτητοῦ δυναστείας».

(L' Orient rendu à Lui-même
G. A. Manu).

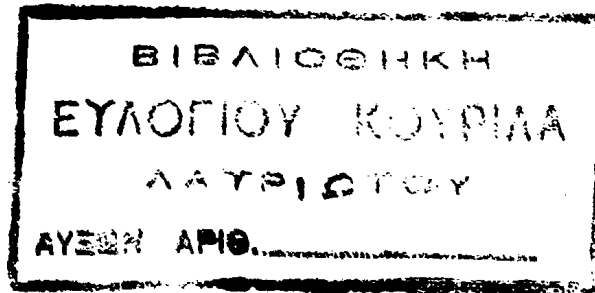
«Ἐπὶ τῶν ὄροπέδιων τῆς Ἀλβανίας ἀπαντῶνται πλεῖστοι νομά-
δες καὶ ποιμένες λαοὶ, παρ' οἷς ἀνευρίσκονται Ὀμηρικὰ ἔθνη καὶ ἦθη
καὶ ἔθιμα. Ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ, ὅπως ἔγραφε καὶ εἰς Γαλάτης, πολλαὶ
σκηναὶ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰνειάδος δι-
αδραματίζονται πολλὰ ὀλίγον αὐταῖς παραλάσσουσαι».

(«Δεκέβαλος» τοῦ 1874
Ἄρ. 2 καὶ 7).

«Ὁ πολιτισμὸς παρὰ τοῖς Γκέγκαις καὶ Μυρδίταις μόλις διεισδύει
ἐλλείψει μέσων συγκοινωνίας, ἅτινά εἰσι τὰ μόνα αἷτια τῆς ἀγριό-
τητος τῶν νοημόνων τούτων τῆς Ἀρειμανίου Ἀλβανίας λαῶν.»

(Illustration de Paris).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΠΡΟΣΦΩΝΗΤΙΚΗ.

Πελασγοί!

Οί πρώτοι τῆς Ἑλλάδος κάτοικοί εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ Ἰάφεθ ἢ Ἰαπετοῦ καταγόμενοι, οἱ λεγόμενοι ἄλλως Πελασγοί, ἢ φυλὴ Ἰαπετονίς, κατὰ Πίνδαρον καὶ Ἡσίοδον καὶ αὐτὸν τὸν ἀθάνατον Ὅμηρον.

Οὔτοι κατῆλθον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων τῆς Ἀσίας μερῶν, κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ Καυκάσου, ἐνθα ὑπάρχει χώρα τις εὐρεῖα καλουμένη καὶ ἤδη πρώτη Ἀλβανία καὶ δίοδος τις Ἀλβανικαὶ Πύλαι, ὡς ἐκ τῶν Ἀλβων ἢ Ἀλπεων, λευκῶν ὀρέων, ἐξ οὔ καὶ τὸ ἐθνικὸν εἶτα ἐπώνυμον Ἀλβανοί. Ἀλβ καὶ Ἀλπ, κατ' ἰδίωμα Γοτθικόν, Κελτικόν καὶ Δακικόν, ἀλλὰ καὶ καθ' Ἑλληνικόν, σημαίνει λευκὸν ὄρος ὡς ἐκ τῆς χιόνος.

Οἱ Πελασγοὶ ἢ Πελαγόνες πέλας γῆς βιοῦντες ὤκησαν τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄνω καὶ κάτω Μοισίαν καὶ ἅπασαν τὴν Ἰλλυρικὴν καὶ Ἠπειρο-Θεσσαλικὴν χώραν, εἶτα δὲ καὶ ἐν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ καὶ εἰς πλείστας νήσους τοῦ Ἀδρια, τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Αἰγαίου ἀπεκατέστησαν.

Τὸ περίφημον ἐν Δωδώνῃ χρηστήριον ἦν ἴδρυμα τῶν Πελασγῶν. Περὶ δὲ τὴν Δωδωνίαν εἶτα δὲ καὶ περὶ τὴν Φθίαν φυλαὶ Πελασγικαὶ κατεσκήνουν, οἱ Σελλοὶ καὶ Ἑλλοὶ, ἐξ ὧν οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ἑλληνες, ἐνθα καὶ ἡ Ἑλλα καὶ ἡ Ἑλλάς, καὶ ὁ Ἑλλην καὶ ὁ Δῶρος καὶ αὐτὸς ὁ Γραικός, ἐξ οὔ καὶ ἡ μεγάλη Γραικία, δηλονότι ἡ Ἰταλία, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰλ-

λυρία καὶ ἡ Τυρρηνία, ὄν τὰς ἀρχικὰς σημασίας ἐν τῇ Αἰολικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀλβανῶν ἀπαντῶμεν.

«Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἡ πελασγικὴ φυλὴ, ἡ ἄλλοτέ ποτε συνοικίσασα καὶ ἐκπολιτίσασα τὴν Ἀνατολήν, καταμελιζεται, καὶ ἕκαστος αὐτῆς κλάδος χαίρει κατ'ἰδίαν, φρονῶν ὅτι κτᾶται ἰδίαν ἐθνικὴν ὑπαρξίν, ἐνῶ πράγματι ὁ καταμελισμὸς οὗτος συντελεῖ πρὸς ἐξασθένησιν ἐκάστου αὐτῶν καὶ πρὸς ἐπικράτησιν ἄλλων φύλων. Ἄλλοτε τὸ ὄργανον τοῦ καταμελισμοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἡ θρησκεία· οἱ μάχιμοι Μυρδίται, οἱ ἀτρόμητοι Τόσχοι ἐλησημόνησαν ὅτι εἶναι τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Πελασγῶν, ἀμα μεταβαλόντες θρησκεύμα. Οἱ Βρυῶναι ἐλησημόνησαν ὅτι ρίζα τοῦ γένους αὐτῶν ὑπῆρξεν αὐτοκρατορικὸς οἶκος τοῦ Βυζαντίου, καὶ οἱ Βέηδες τῶν Τυρράνων, ὅτι ῥέει εἰς τὰς φλέβας αὐτῶν αἷμα τοῦ Καστριώτου. . . . Ἡ διαίρεσις ἡμῶν (Ἀ λ β α ν ῶ ν καὶ Ἑ λ λ ῆ ν ω ν) διευκολύνει τὸ κράτος ἄ λ λ ω ν, καὶ μίαν ἡμέραν ἐξυπνήσαντες θὰ ἴδωμεν αἴφνης ὅτι ἀπωλέσθημεν, νομίσαντες ὅτι ἀναγενώμεθα».

(Ἴδε καὶ «Νεολόγον» ἀριθ. 617. 1870).

Τοῦ Πελασγικοῦ λοιπὸν ἔθνος τῶν Ἀλβανῶν, οὗ ἡ τύχη ἤδη διακυβεύεται, ἐπεχείρησα πετῶντι καλάμῳ σκιαγραφῆσαι τὸν χαρακτήρα, τὴν πίστιν καὶ τὴν διάλεκτον, ὅπως κατ'ἰδῆ ὁ Ἀλβανὸς, Χριστιανὸς ἢ Μωαμεθανὸς, ὅτι εἶν Ἕλληνας τὴν καταγωγὴν γνήσιος, οὐχὶ δὲ Σλάβος ἢ Ἰταλὸς ἢ Γότθος καὶ οὕτω πως συνειδῆ ποῦ κεῖται τὸ ἀληθές συμφέρον αὐτῶ καὶ ποῖον τὸ μ ἔ λ λ ο ν α ὑ τ ο ῦ, ἀφοῦ ὠρίμως καὶ ἐμβριθῶς σκεφθῶσιν οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ μπεύδες ἢ ἄρχοντες.

Ποιῶ λοιπὸν ἐκκλησίαν εἰς τοὺς Ἠπειρώτας Ἀλβανούς, ἵνα μελετήσωσιν ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τοῦτο, μηδὲν δόντες ἀκρόασιν εἰς ξενικὰς ῥαδιουργίας, αἵτινες σκοποῦσιν ἵνα ἡμᾶς ἀποχωρίσωσιν, ἀφεῦ ἴδωσιν ὅτι ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ ἱστορικοὶ καὶ φιλόλογοι τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῆς συμπνοίας καὶ ὁμοσπονδίας Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων ἀποφαίνονται.

Ναί! δεῦτε καὶ δῶμεν χεῖρα ἀδελφικὴν ἡμεῖς οἱ δύο συγγενεῖς λαοί, γ ο ν ε ῦ ς καὶ υἱ ε ῦ ς, πρὸς σύνδεσμον καὶ συνασπισμὸν κοινὸν καθ'οίωνδῆποτε ἐχθρῶν. Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν καὶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν αὐλήν τοῦ λέοντος Ἀλῆ

πασσᾶ, καὶ ἐν τῇ ἐπαναστάσει αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ δυναστικοῦ, οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ τὸν ἀδελφισμόν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἀλβανούς. "Αν δ' ἐπολεμήσαμεν ἐμφύλιον πολλάκις πόλεμον ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ Ἠπειρῳ καὶ ἐν τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι, τ' ἀποτελέσματα βλέπονται σήμερον ὀποῖά εἰσιν, ἀφοῦ ὅλη ἡ χώρα ἢ ἄλλοτε εὐάνδρος ἔμεινε λείψανδρος. Ἐνῶ δὲ σεῖς οἱ ὀπλοφοροῦντες Ἀλβανοὶ τοῦρκοὶ ἠριθμεῖτε περίπου τοῦ 1,000,000 εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος, τώρα οὐδὲ τὸ ἡμισυ ἔμείνατε· ἐπειδὴ τὸ ἄνθος καὶ ἐπίλεκτον τῶν Ἀλβανῶν στρατιωτῶν καὶ εὐπατριδῶν ἀφοῦ ὑπηρέτησε πιστῶς τοὺς κατακτητὰς, εὔρε τὸν τάφον πανταχοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν εὐημερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν, ὅπως καὶ τ' ἄλλα περίοικα ἔθνη, Βούλγαροι, Σέρβοι, Δᾶκες. Ὁ Ἕλλην πρωτοεῖνε καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀλῆ καὶ ἐπὶ Κωλέττου καὶ ἐπὶ Γκιολέκκα, καὶ ἤδη τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἀλβανόν. Ὁ γνήσιος Ἕλλην θέλει σεβασθῆ τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα, τὴν διάλεκτον τοῦ Ἀλβανοῦ, Μωαμεθανοῦ ἢ Χριστιανοῦ, ὡς σέβεται καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἰσραηλίτου ἢ τοῦ Τούρκου ἐν τῇ Ἑλλάδι. Τὰ δὲ πολιτικὰ καὶ ἀστυκὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὡς πολίτου ὁ Πολιτικὸς Κώδῆξ τῆς Ἑλλάδος ἐνέγραψε πρὸ πολλοῦ χρυσοῖς ἀνεξιτήλοις γράμμασιν ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως πάσης φυλῆς καὶ θρησκευματος.

Ἡ ἡμέρα τῆς συμφιλίωσης ἀνατέλλει. Αἱ δύο ἐπιτροπαὶ τῶν ὁμόρων κρατῶν συνέρχονται. Ἕλληνας καὶ Ἀλβανοὶ ἄς ὁμονοήσωμεν, ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους. Ἡ Βερολίνοιος συνθήκη ἤγνωσεν ἤδη μέρος τῆς Πελασγικῆς ἡμῶν φυλῆς διὰ τοῦ ΙΓ'. Πρωτοκόλλου καὶ τοῦ 24 ἄρθρου. Ἀγαθὸς οἰωνὸς αἴσιοι ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τῶν Πελασγῶν, Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων ἐλπίδες! Ἄς συστήσωμεν ἔθνη ἐπὶ τῶν ἀκραδάντων τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀδελφότητος ἀρχῶν τὴν ἐνότητα τῆς προπατορικῆς ἡμῶν Πίσσεως, τὴν ὄντοτητα τῆς Ἐθνηότητος ἡμῶν, καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατριδος. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, οἱ Ἕλληνας πάντες, ἐσμὲν ὑπερβέβαιοι, ἐπιποθοῦσι διακαῶς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν κατοίκων τῆς Γῆς τοῦ Πύρρου, τοῦ Καστριώτου, τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Γεώργιος ἔ-

σται ὡς ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ἐὰν ἐπιθυμῇ ἵνα καλῆται δι-
καίως Βασιλεὺς πάντων τῶν Ἑλλήνων.

«Ποτὲ οἱ Ἀλβανοὶ νὰ μὴ πολεμήσητε κατὰ τῆς Ἑλλάδος·
ἂν θελήσῃ ὁ Σουλτάνος, ἄς πολεμήσῃ· ἂν ἔλθῃ στρατὸς ἑλ-
ληνικὸς εἰς τὰ μέρη μας, σεῖς νὰ προσκυνήσητε καὶ νὰ μείνη-
τε με τοὺς Ἑλληνας. Ἄν σᾶς δώσῃ ὁ Σουλτάνος ὄπλα καὶ
πολεμεφόδια διὰ νὰ πολεμήσητε κατὰ τῶν Ἑλλήνων, νὰ μὴ
τὸ δεχθῆτε, διότι θὰ θὰ πάθητε ὅ,τι ἔπαθαν οἱ Βόσνιοι με τὴν
Ἀυστρίαν· θὰ σκοτωθῆτε, θὰ σκλαβωθοῦν τὰ γυναικόπαιδά
σας, καὶ θὰ δημευθῆ ἡ περιουσία σας. Οἱ Ἑλληνας ἔ-
χου ν καλοὺς νόμους καὶ νὰ μείνητε με
αὐτοὺς. Ἐλπίζω δὲ νὰ ζήσητε.

Ἄν ὅμως θέλητε νὰ μεταβῆτε εἰς Τούρκικον βασίλειον,
πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντά σας ὅλα καὶ ἀπέλθετε εἰς Κωνσταν-
τινούπολιν.

Τὴν εὐχὴν μου νὰ ἔχητε ὅλοι νὰ μὴ πολεμήσητε κατὰ τῶν
Ἑλλήνων.

(Ἀπόσπασμα Διαθήκης τοῦ Ἀβδούλμπεη Σελίμη ἐκ Δελβίνου.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος»).

Ἀλβανοί! Πολὺ πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην εὐρήσετε ἐν τοῖς
Ἑλλησιν ἢ ἐν τοῖς ἄλλοεθνεσιν. Ἐὰν θέλητε, δότε εὐμενῆ ἀ-
κρόασιν εἰς τὴν πρόσκλησιν ὁμοπατρίου, ὅστις αἰείποτε ὑπὲρ
τῆς φυλῆς ὑμῶν καὶ ἡμῶν πολυγλώττως ἐν Βουκουρεστίῳ,
ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Ἀθήναις ἔγραψεν ἄνευ ἰδιοτε-
λείας, ἄνευ ἐπισθοβουλίας. Ἄλλως ἡ σπάθη διαλύσει τὸ ζω-
τικὸν καὶ σπουδαῖον τοῦτο ἑλληνοτουρκικὸν ζήτημα. Ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς ὁ ὑμῶν ἔσται ἡ εὐθυνα καὶ τὸ κρῖμα!

Ἐρρωσθε!

Θ. Α. ΠΑΣΧΙΑΝΣ.

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΩ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰς τὴν ἄνω καὶ μέσην Ἡπειρον, εἶτα πρὸς τὰ ὄρη Γράμμωνα καὶ τὰ Ἀκροκεραύνια ἕως τῆς ἀλύσου τοῦ Πίνδου καὶ κατὰ μῆκος τοῦ Δρυῖνου, ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τοῦ Ἴονίου μέχρι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἀλλὰ καὶ εἰς νήσους τινὰς καὶ περίξ τῆς Ἀττικῆς καθ' ὁμάδας καὶ σποραδικῶς κατοικοῦσιν οἱ Ἀλβανοί, ἡ ἀρχαία αὕτη πελασγική καὶ ἡράκλειος φυλὴ, οἱ ἀνδρεῖοι οὗτοι καὶ γενναῖοι πρόμαχοι τῆς πατρίου πίστεως καὶ τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἔθῶν τηρηταὶ καὶ φύλακες πιστοί. Οἱ Ἀλβανοὶ θεωροῦνται εἰκότως πατέρες τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Οἱ Ἀλβανοὶ εἰσιν ἀνάμικτοι τοῖς Σέρβοις μεταξὺ τῶν κοιλάδων Πρισρένης καὶ Ἰπεκίου, Βράνιας καὶ Μητροβίτσης, γείτονες τοῖς Βοσνίοις μεταξὺ Κολασίν, Ἰβάν καὶ Νόβι Παζάρ, παραπλήσιοι τοῖς Μαυροβουνίοις ἐν τῷ νομῷ Ζέντης καὶ κατὰ μῆκος τῆς Μοράσκας, Κλεμέντης καὶ Ζέμου, πλήσιοι δὲ τοῖς Βουλγάροις πρὸς ἀνατολὰς, τῆς Δίβρης καὶ τοῖς Ἑλληνοβλάχοις πρὸς τὴν Ἀχρίδα, τὴν Μοσχόπολιν, τὸ Βεθυκούχιον καὶ τὸ Βεράτιον (Πουλχεριούπολιν).

Οὗτοι ὡς καί οἱ πλεῖστοι ἀρχαῖοι λαοὶ ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Γάγγου πρὸς τὴν Κασπίαν καὶ τὰ Καυκάσια σκηνώσαντες μεταξὺ Ἰβήρων καὶ Κασπίας, κατὰ τὴν Διονυσίου Οἰκουμένης Περιήγησιν, Κυκλώπειον καὶ νομάδα καὶ ποιμενικὸν κατ' ἀρχὰς

διηγον βίον « Ἀ λ β α ν ο ἰ Ἀ ρ ῆ ῖ ο ι » παρ' αὐτοῦ καλούμενοι· ἡ δ' ἐπαρχία ἐκείνη Ἀλβανία μέχρι τοῦδε καλεῖται, καὶ τὰ διὰ τοῦ Καυκάσου διόδια « Ἀ λ β α ν ι κ α ἰ Π Ὑ λ α ι » ὡς αἱ Θερμοπύλαι ἐκλήθησαν.

« Ἐπὶ δ' αὐτοῖς Κάσπιοι ἄνδρες. Ἀλβάνοι τ' ἐπὶ τῆσιν Ἀρήϊοι.
 » Ἐκεῖ δὲ καὶ τὸ ἔθνος οἱ Ἀλβανοὶ πολεμικαὶ καὶ
 ποιμενικοὶ . . . . ὧν Κυκλώπειός, φησιν,
 ὁ βίος, τοῦτέστιν εὐδαίμων καὶ ἄπονος».

Σελ. 180. Στ. 731.

(Διονυσίου Οἰκουμένης Περιήγησις).

Ἐκεῖθεν δ' ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Μογγολοταταρικῶν καὶ Φιννοτουρανικῶν φυλῶν ἤλθον ἐν τῇ Θράκῃ Τ ρ ά σ ε ὑπ' αὐτῶν κληθείση, ἐξ οὔ καὶ Τ ρ α χ ε ῖ α Ἑλληνιστὶ — καὶ διεκλαδώθησαν ἐπεκταθέντες, ὡσεὶ Πελαργοὶ, καθ' ἅπασαν τὴν τοῦ Αἴμου χώραν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἰλλυρικὴν καὶ Ἡπειρωτικὴν χερσόνησον κατέλαβον, ἐξ ἧς εἰς τὰς νήσους καὶ εἰς τὰς πλείστας χώρας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ πρότερον καὶ βραδύτερον μετηνάστευσαν.

Ὅμως τῇ ἐνταῦθα συγγενικῇ αὐτοῖς τετραστελέχῳ Ἰαπετονίδι φυλῇ, μεθ' ἧς καὶ μόνης συνῆψαν καὶ συνάπτουσιν ἔτι σχέσεις, συνώκισαν. Τεκμήριον τῶν λεγομένων ἐστὶν ἡ ἀρχαϊκὴ τῆς φυλῆς ταύτης γλῶσσα, ἣτις συγγενῆς καὶ τῇ Αἰολίδι καὶ τῇ Δωρίδι καὶ μήτηρ τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ πλείστων σπουδαίων Ἀλβανολόγων, τῶν Malte Brun, Thunmann, Cyprien Robert, Han καὶ St. Martin, ἀπεδείχθη, πλείστας δὲ ρίζας αὐτῆς εὐρίσκομεν εἰς τε τὴν Ὀμήρου γλῶσσαν καὶ τὴν τοῦ Βιργιλίου Λατινίδα διάλεκτον, ἐξ ὧν παρήχθησαν αἰ νεώτεραι γλῶσσαι, αἱ καθομιλούμεναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Μετ' αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ὁ Πύρρος ἐξεστράτευσεν εἰς Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν καὶ μέχρι τῆς Ῥώμης ἀφίκετο θριαμβευτής. Διεδραμάτιζε δὲ πρόσωπον μεγάλου καὶ ἀκαταμάχητου ἥρωος, εἰ μὴ ἐπολέμει τοὺς ὁμοφύλους αὐτῷ ἐν Ἑλλάδι, ὡς σύνηθες ἦν τοῦτο παρ' ἡμῖν ἐμφυλίους ἔριδας καὶ μάχας συγκροτεῖν ἀνάκαθεν, καὶ τούτων ἕνεκα ἐσμικρύνθημεν καὶ ἠλαττώθημεν παρὰ πάντα τὰ περίοικα ἔθνη καὶ φύ-

λα. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ὁ Φίλιππος κατήρτισε, τῇ ἐπιρροῇ τῆς μεγάνου καὶ περίνου Ὀλυμπιάδος, τῆς Ἡπειρώτιδος, πολλές λεγεῶνας ἀνδρείας, αἵτινες μετὰ τῶν Μακεδονικῶν φαλάγγων ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς πολλάκις κατὰ πολλῶν ὁμογενῶν τε καὶ ἑτερογενῶν. Πρῶτοι δὲ οὗτοι οἱ τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν Ἄλβα καὶ τὸ Ἀλβάνιον ὄρες παρὰ τὸ Λάτιον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀλβιόνα ὀνομάσαντες καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς Σκωτίας ἀναβάντες ἐπολέμησαν τοὺς ἐπήλυδας Σλαβοβουλγάρους, πλὴν ἀλλὰ κατεδαμάσθησαν ὡς καὶ αὐτῆς αὐτῶν τῆς γλώσσης ὑποστάσης ἀλλοίωσιν ἐν Μαυροβουνίῳ καὶ ἐν τοῖς Βοσνιακοῖς καὶ Σερβικοῖς μεθορίοις, καὶ τούτου ἕνεκα οἱ βόρειοι οὗτοι λαοὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀγκωδεστέρου καὶ πιεστικωτέρου στοιχείου, τοῦ δίκην καταρράκτου ῥάγδην ἐπὶ τῆσιν ἐπελθόντος, ἐξεσλαβίσθησαν.

Μετὰ τῶν Ἀλβανῶν οἱ Ἕλληνες εἴτε αὐτοκρατορούμενοι, εἴτε ὑπὸ δεσποτῶν κρατούμενοι, οὐδέποτε εἰς ῥῆξιν ἦλθον ἐν τε τῇ ἀρχαιότητι καὶ ἐν τῷ μεσαιῶνι, γνώρισμα ἀκράδαντον καὶ τέχμαρ ἀλάνθαστον τῆς προπατορικῆς μετ' αὐτῶν συγγενείας καὶ τῆς ἀδιαρρήκτου Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων, ἀμφοτέρων Πελασγῶν, συναφείας.

Ὁ Σκενδέρμπεης μετὰ τῶν Ἀλβανῶν ἀντέστη κατὰ δύο Σουλτάνων, οὓς καὶ ἐνίκησεν· εἶτα δὲ διῆλθε τὴν Ἰταλίαν μετὰ στρατοῦ βοηθητικῶ, ὡς ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ πρόγονος Πύρρος, καὶ αὐθις ἐπέστρεψεν ἴν' ἀποθάνῃ ἐνδόξως καὶ ἀνικῆτως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς εὐκλείας καὶ τῆς ἀθανασίας ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι. Ὁ Τύμβος τούτου κεῖται ἐν Ἀκρολίσσω (Alesio) παρὰ τὴν Κρόϊαν, ὃν οἱ Τοῦρκοι ἠνέωξαν ὅπως διαμοιρασθῶσιν τὰ ὄστα αὐτοῦ, ὡς τινα περίαπτα καὶ ἀνδρείας κειμήλια. Μετὰ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ προστρέβουσιν ἀκονίζοντες τὰ ἑαυτῶν ξίφη πρὸς μετάδοσιν δῆθεν ἡρωϊκῆς ἀρετῆς. Πλεῖστοι δὲ βέηδες, ὥστινες ἡγεμονίσκοι, ὑπῆρχον καὶ ἔτι ὑπάρχουσιν, ἡρώων βίον, ὡς ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἐποχῇ, ἀλλὰ καὶ ληστρικὸν διανύοντες· πλὴν ἀλλ' ἀφέντες τὴν τοῦ Θεανθρώπου καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν πνεύματι πίστιν καὶ λατρείαν καὶ τὴν ὕλικὴν ἐν μαχαίρα τοῦ Μωάμεθ θρησκείαν προτιμήσαντες, ὅπως μὴ ἀπολέσωσι δῆθεν τὰ σπαχικὰ ἢ Φεουδαλικὰ αὐτῶν προνόμια, ἡμισεύθησαν ὑπὸ τῶν κρα-

τούντων Τουρκομάνων· ἡ δὲ ὠραία καὶ εὐάνδρος αὕτη κοιτὶς τῶν γιγάντων καὶ τιτάνων (Γκέγ-Τέτ) τῶν Μυρδιτῶν καὶ Διβραίων, ἡ πατρίς, λέγω, τῶν Γκέγκιδων καὶ Τόσκων κατέστη κλαυθμοῦ καὶ λιπανδρίας χώρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πρὸ ἐνὸς δ' αἰῶνος περίπου ὁ μέγας ἐν συνέσει καὶ πόλῳς ἐν σοφίᾳ καὶ μαθήσει, Κ ο σ μ ᾶ ς ὁ Ἰ σ α π ὀ σ τ ο λ ο ς, ἀνεχαίτισε διὰ τῆς σπάθης τῶν γλυκιρρόων αὐτοῦ λογίων καὶ τῆς πήξεως τοῦ τῆς νίκης συμβόλου εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὴν ἐξομωσίαν, τὰ δ' ἱερὰ αὐτοῦ λείψανα, τοῦ πρωτομάρτυρος τούτου τοῦ ἐλληνισμοῦ, κείνται ἐν Λάρνακι τῆς μονῆς Κολικόντασι παρὰ τὸν Ἀῶν ποταμὸν τοῦ Βερατίου ἀνεξαιρέτως ὑφ' ὄλων τῶν Ἀλβανῶν, χριστιανῶν τε καὶ μωαμεθανῶν, τιμώμενα καὶ σεβόμενα. Οἱ Τουρκ-Ἀλβανοὶ, δολίων καὶ καταχθονίων σκοπῶν ἕνεκα τῆς δεσποζούσης δυναστείας τῶν Ὀσμάν καὶ Ὀρχάν, καὶ πρὸ τοῦ Ἀλῆ Σατράπου τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐν καιρῷ τῆς Σατραπείας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Σερβοτουρκικῷ πολέμῳ καὶ ἐπὶ τὰ ὄροπέδια τοῦ Μαυροβουνίου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς Ἑλλάδος, ἐσχάτως δὲ καὶ εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Σίπκας καὶ εἰς τὰς κλεισωρίας τῆς Πλεύνας καὶ Νοβιπαζαρίου, ἐβοήθησαν τὸ κράτος τῶν κρατούντων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐστοίχισεν ὅμως εἰς αὐτοὺς αἷμα πολὺ καὶ ἥρωϊκῶς ῥεῦσαν οὐ μόνον ἄνευ οὐδεμιᾶς ὠφελείας, ἀλλὰ καὶ πρὸς βλάβην καὶ ἐλάττωσιν αὐτῶν τούτων τῶν στοιχείων τῆς ἀρειμανίου ταύτης φυλῆς. Εἰς Βιτώλια, εἰς Βεράτιον, εἰς Ἰωάννινα, εἰς Δολιανὰ εἰσέτι ἀχνίζουσι τὰ αἵματα τῶν ἠρώων Τουρκαλβανῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον αὐτὴν, καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα οὐδὲν ὄφελος, οὐδὲν κέρδος ἐκαρπώσαντο ὑπὸ τῶν ἀλλοπίστων καὶ ἀλλοφύλων αὐτοῖς πολεμίων, οὓς ἐξέλαβον ἀείποτε καὶ νομίζουσιν εἰσέτι σωτῆρας ἢ εὐεργέτας αὐτῶν.

Οἱ μωαμεθανοὶ Ἀλβανοὶ ἐν γένει κρύφα πρεσβεύουσι τὸν Χριστὸν, ἢ τιθέασιν Αὐτὸν ἐν ἰσῆ μοίρᾳ ἀδαῶς καὶ ἀγνώτες τῷ Μωάμεθ· οἱ πλείστοι δὲ τούτων, εὐφυεῖς ἄλλως εὐτ' ἀνατεθραμμένοι, ἀναγνωρίζουσι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ οὐχὶ τὸ Κοράνιον, καὶ διὰ ταῦτα ἐν τινὶ ἀλλαγῇ καὶ περιπετεῖᾳ καιρικῇ

ἐπανερχονται εἰς τὰ πάτρια, ἐπανερχονται εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πίστιν.

Οὗτοί εἰσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς οἱ ἐπιτηδειότεροι σκοπευταὶ καὶ πυροβολισταί, ὡς οἱ τῆς αὐτῆς φυλῆς κατὰ θάλασσαν ἀμίμητοι Ὑδραῖοι καὶ Σπετσαῖοι καὶ Ψαρριανοὶ καὶ λοιποὶ Ἕλληνες ναυτικοί! Ὁμοιάζουσι δὲ τοῖς ἀνδρείοις Ἐλβετοῖς ἢ τοῖς γενναίοις Τυρολοῖς· τολμηροὶ καὶ ἀκάματοι, ὑπερήφανοι καὶ θρασεῖς ῥιψοκινδυνεύουσιν οἱ πρῶτοι εἰς τοὺς πολέμους, ἀλλὰ καὶ πρῶτοι ἐπιρρίπτονται ἐπὶ τὰ λάφυρα καὶ τὴν λείαν ἀνέκαθεν καὶ ἤδη.

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Δ'.

Τόγε νῦν ἔχον δυνάμεθα διαιρέσαι τοὺς Ἀλβανούς εἰς δύο μεγάλους κλάδους εἰς Γκέγκας (ὧν Ἰλλυροὶ, Μαυροβούνιοι, Μυρδίται, Κοῦχοι, Πουλάται καὶ λοιποὶ) καὶ Τόσκους, ἐξ ὧν ἀπωκίσθη καὶ ἡ Τοσκάνα τῆς Ἰταλίας, ἔνθα, ὡς προείπομεν, καὶ ἄλλοτε ἐγένοντο ἐξ Ἠπείρου μεταναστεύσεις. Ἡ αὐτὴ διάλεκτος ὑπάρχει, εἰς ἀμφοτέρους αὐτοὺς τοὺς κλάδους τοῦ Μεγάλου Πελασγικοῦ Κορμοῦ, συμφύτου τῷ Σανσκηρικῷ ζελέχει, ἐξ οὗ οἱ μεγάκαρδοι Κρήτες καὶ Ταρσεῖς καὶ Ἰνδοὶ καὶ ἡ τοῦ Ἀρύα καὶ Ἀράμ μεγάλη ἐν μέσῃ Ἀσίᾳ φυλὴ, τῇ διαφορᾷ ὅμως ὅτι ἡ μὲν διάλεκτος τῶν Γκέγκιδῶν ἐστὶν ἔρρινος, ἀνδρώδης καὶ ἀρειμάνιος, ἡ δὲ τῶν Τόσκων μᾶλλον εὐλαλος καὶ τετορνευμένη.

Οἱ πολλοὶ τῶν Γκέγκων, ὡς καὶ οἱ Μυρδίται, οἱ Κοῦχοι καὶ Δίβροι εἰσὶν ἐν γένει καθολικοὶ, ἐνιοὶ δὲ Μωαμεθανοί. Ἐπεθύμουν μὲν τινες τούτων ἵνα ἐνωθῶσι τοῖς Δαλμάταις τῆς Αὐστρίας, ἀλλ' ἡ μεγίστη μερὶς ἀφορᾷ πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς. Ναί! οἱ Γκέγκαι, οἱ τοῦ Γῶγ καὶ Μαγῶγ καὶ τῶν Μήδων σύμφυλοι, τοῖς δε Γίγασιν ὁμαίμονες, τείνουσι πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς, ὅπως ἀπομάθωσι τὰς κακὰς ἕξεις, καταπιέσεις καὶ λαφυραγωγίας, αἷς ἐξωκειώθησαν ἔνεκα τῶν δεσποτῶν αὐτῶν καὶ μετέρχονται ὡς μὴ ὤφειλε μέχρι τοῦδε διὰ τοῦτο ἐν Σχόδρα καὶ Τυρράνα καὶ Ἐλβασάν καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τὰ παράλια ἐκμανθάνουσι μᾶλλον τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, τῇ ἐπισήμῳ βεβαίως καὶ τῶν προπαγανδῶν ὑποκινήσει, καὶ τοὶ κατὰ τὰς πεποιθήσεις ἡμῶν, ἄς πρὸ πολλοῦ κατεστρώσαμεν,

λυσιτελεστέρα ἦν ἂν ἡ προσάρτησις καὶ προσέγγισις αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀηττήτους τοῦ Μέλανος ὄρους κατοίκους, μεθ' ὧν, ὡς ἐρρέθη, συγγενεύονται, καὶ μεθ' ὧν καὶ οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς ὠφείλαμεν πρὸ πολλοῦ συμμαχῆσαι.

Ὡς πρὸς δὲ τοὺς Τόσκους, νοημονεστέρους καὶ πολιτικωτέρους ὄντας τῶν βορείων Ἰλλυριῶν, οὗτοι συνεκράθησαν τῷ πρωτίστῳ στοιχείῳ τῆς Ἠπείρου, τῷ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον πρὸ πολλῶν αἰῶνων καλλιεργήσαντι καὶ κἄπως ἀπομαθόντι τὴν πρωτότυπον Ἀλβανικὴν, ὅπως τοῦτο συνέβη καὶ ἐν τῇ πλησιοχώρῳ Μακεδονίᾳ, ἐν ἣ ἐλαλεῖτο μὲν τὸ Μακεδονικὸν ἰδίωμα, ἐκαλλιεργεῖτο ὅμως ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα, ὡς λεπτοτέρα καὶ εὐφωνοτέρα, μέχρις οὗ ἐμορφώθη καταρτισθεῖσα ἡ κοινὴ πάντων τῶν Πελασγικῶν ἐθνῶν καὶ φυλῶν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Οὐδεμίᾳ δὲ προπαγάνδα ἠδυνήθη ἵνα διαρρήξῃ τοὺς προγονικοὺς δεσμοὺς, οἵτινες ἐνοῦσι τοὺς πατέρας Πελασγοὺς μετὰ τῶν υἱῶν Πελασγῶν, τοὺς Ἀλβανοὺς δηλονότι μετὰ τῶν Ἑλλήνων, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν προσηλυτιστῶν πολιτικῶν, μεθ' ὅλα τὰ ἰσχυρὰ καὶ πλούσια μέσα, ὧν οὗτοι διατίθενται. Ὅλοι δὲ οἱ Τόσκοι καθορῶσιν ὅτι τὸ μέλλον αὐτῶν ἐστὶ σφιγκτῶς συνδεδεμένον τῷ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς καὶ οἱ Θυάμιδες (Τσιγάμιδες) καὶ Ἰάπυδες (Λιάπιδες), περὶ ὧν ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἀναφέρεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Πλείστοι περίφημοι ἱστορικοὶ περιηγηταὶ καὶ γεωγράφοι ἀλλὰ καὶ ἡ εὐκλεῆς Δώρα δ' Ἰστρίας, ἐπησχολήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν αἰῶνα περὶ τῶν Ἀλβανῶν· πολλὰ δὲ σπουδαῖα συγγράμματα ἐδημοσιεύθησαν ἐν Εὐρώπῃ περὶ τούτου τοῦ ἔθνους. Οἱ πάντες ὅμως συμφωνοῦσιν ὁμολογοῦντες ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἰσὶν οἱ Πελασγοί, καὶ κατὰ συνέπειαν Ἕλληνες, οὐχὶ δὲ Σλάβοι, ὅπως διίσχυρίζονται τινες Σλαβομανεῖς, οἵτινες ἐζήτουν καὶ ἐπιδιώκουσιν εἰσέτι ἐκσλαβίσαι ἅπασαν τὴν Ῥωμυλίαν ἕως καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Δακίαν.

Ἡ Ἀλβανία, ἡ χώρα τῶν Ἄλπεων ἢ λευκῶν ὄρέων, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἐν τῇ Κελτικῇ, Δακικῇ καὶ Λιολικῇ Διαλέκτῳ, ὡς ἄνω ἐρρέθη, ἡ ἀρχαία Ἠπειρος ἔχει τὰ

ὄμματα πρὸ πολλοῦ ἐστραμμένα καὶ τὴν καρδίαν ἐπίπονον πρὸς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ τείνουσιν αἱ τάσεις τοῦ λαοῦ τούτου ἐν γένει, κατὰ τὰς μαρτυρίας πλείστων ἐπισήμων καὶ ἡμιεπισήμων ἀνταποκριτῶν Γάλλων, Ἀγγλῶν καὶ Ἰταλῶν, ὧν τὰς διατριβάς ἡ Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία καθ' ἑκάστην εἰς τὰ Ἑλληνικὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Τεργέστης φύλλα πιστῶς μεθερμηγεύει.

Ναί! εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀτενίζουσι τὰ βλέμματα τῶν πάλαι καὶ ἤδη γενεῶν τούτων τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ τούτου ἕνεκα οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, εἴτινες οἰαχοστροφοῦσι τὸ σκάφος τοῦ ἔθνους ἡμῶν, διὰ τῆς καθιδρύσεως καὶ συντηρήσεως Παρθενωγαγείων εἰς πλείστας πόλεις τῆς ἄνω καὶ κάτω Ἀλβανίας καὶ καταρτίσεως Συλλόγων Ἑλληναλβανικῶν, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ δι' ἀντιπροσώπων ἀξίων τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν θέλουσιν ἐπισπάσει τοὺς ἐπαίνους πάντων τῶν ἐκεῖ οἰουδήποτε θρησκευματος κατοίκων, ὧν ἡ φιλομάθεια καὶ ἡ εὐφροσύνη εἰσι τοῖς πᾶσι γνωστή.

Ναί! οὐ μόνον οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλεῖς τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ ἐμπορίου, ὅπως ὁ αἰμίμητος Ἰ. Κωλέττης καὶ οἱ εὐεργέται τῆς Ἠπείρου Εὐάγγελος καὶ Κωνσταντῖνος Ζάππας καὶ Ἀρσάκης καὶ Χρηστάκης, οἱ ἀρίζηλοι οὗτοι τῶν Κλαπανῶν καὶ Ζωσιμάδων καὶ Ριζάρων μιμηταί, ἃς σπεύσωσιν ἵνα δείξωσι τῇ Εὐρώπῃ, ὅτι τὸ ἄρμα τοῦ Ἑλληνος εἰς τὰς σημερινὰς περιπετείας ἐστὶν ἡ παιδεία, καὶ δι' αὐτῆς θέλει συνδιαλλαγῆ τοῖς δυνάσταις, ἀδελφοποιούμενος μεθ' ὧν μὲν τῶν ἐθνῶν, ἰδίως δὲ μετὰ τῶν Μωαμεθανῶν Ἀλβανῶν, οὓς ἡμεῖς εἰλικρινῶς καὶ ἀδόλως ἀνέκαθεν ἠγαπήσαμεν.

Εἰ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ βασιλείῳ, μετὰ τὸν Κωλέττην, εἰργαζόμεθα μετὰ πλείονος νοημοσύνης καὶ συνέσεως πρὸς ἐνοποίησιν καὶ συμπαγίωσιν τοῦ Πελασγικοῦ στοιχείου, οὐ μόνον οἱ Χριστιανοὶ Ἀλβανοί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Μωαμεθανοί, οἱ καλλιεργοῦντες τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ δι' αὐτῶν ἐμπορευόμενοι καὶ ἐκπολιτιζόμενοι, ἤθελον ἐνωθῆ ἡμῖν τοῖς Ἑλλησιν. Εἰς δὲ τὸν Σλαβοτουρκικὸν πόλεμον Ἀλβανοὶ καὶ Ἑλληγες ἠθέλομεν διαδραματίσει κοινὸν τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ εὐδωσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς οἱ ἐκ τῆς Ἀλβανικῆς φυλῆς ὀρ-

μώμενοι ἄνδρες κατα ξηράν, καὶ Δελφῖνες κατα θάλασσαν Ὑδριῶται, Ψαρριανοὶ, Σπετσιῶται, Σουλιῶται καὶ Ἀγραφιῶται.

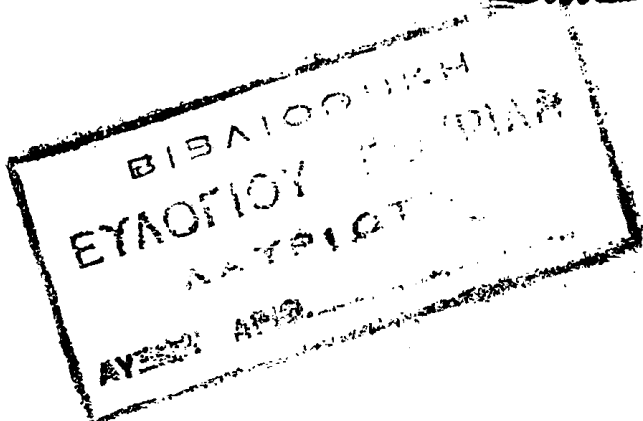
Ἀλλὰ καὶ ἤδη ὁ σκοπὸς τελεσθήσεται καὶ ἴσως εὐχερέστερον, ὅταν ληφθῶσι καὶ ἐφαρμοσθῶσι συνετὰ καὶ σπουδαῖα μέτρα καὶ μέσα πρὸς σύσφιγξιν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν διὰ Πελασγικοῦ (Ἑλληναλβανικοῦ) ἀδιαρρήκτου συνδέσμου. Εἶθε!

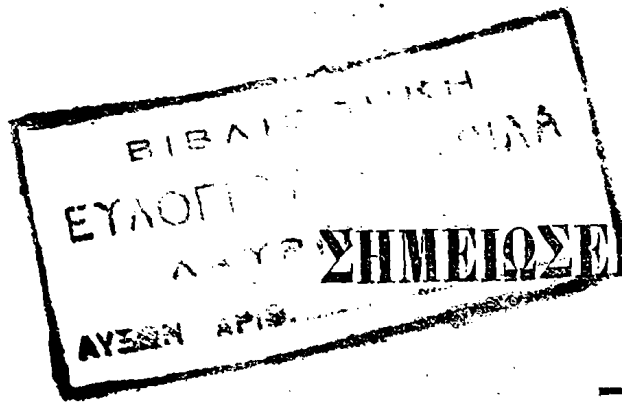
Τὰ προτεινόμενα μέτρα εἰσὶ, καθ' ἡμᾶς, τὰ ἐφεξῆς, ἅτινα καθυποβάλλομεν τοῖς Πανελληνίοις ἀνδράσι, Πολιτικοῖς, Ναυτικοῖς καὶ Κληρικοῖς, ἐπικαλούμενοι βεβαίως τὴν ἀρωγὴν τῶν ἀνάκτων τοῦ πλούτου, τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς ναυτικῆς καθ' ἅπασαν τὴν τῶν Πελασγῶν χώραν, καθ' ἅπασαν δηλονότι τὴν Ἀνατολήν.

Α'. Ἴνα πολυπλασιασθῇ τὸ ἐμπορικὸν καὶ πολεμικὸν τῆς Ἑλλάδος Ναυτικὸν διὰ μεγάλων θυσιῶν, ὅπως μὴ εὐρεθῶμεν ἀνέτοιμοι ἐν ὁμοίᾳ τῷ Σλαβο-Τουρρικῷ πολέμῳ περιπετεία.

Β'. Ἴνα συνάψωμεν σχέσεις σενὰς καὶ μετὰ τῶν Μαυροβουνίων καὶ μεθ' ὅλων τῶν φυλῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῶν τῶν Ὀσμάνων, ὧν οἱ πλεῖστοι τῆς αὐτῆς φυλῆς μεθ' ἡμῶν ἦσαν ἐξισλαμισθέντες ἕνεκα συμφερόντων ἡμεροβίων.

Γ'. Ἴνα ἡ μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὑποστηριχθῇ πολλαχόθεν ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτῆς ἀρχαίαν ἀποστολήν, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως καὶ τῆς I. Συνόδου πρὸς διευθέτησιν τῶν πολλῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων μεταξὺ Ῥωμύνων, Σέρβων, Βουλγάρων καὶ τῶν ἀδικηθέντων Ἑλλήνων ἐν Ῥωμυλία καὶ τῇ Νέᾳ Ἑλλάδι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ.

Α'. Ἀλβανοὶ μουσουλμάνοι καὶ Γκέγκαι καθολικοὶ ζῶσιν ὄντως εἰς τὰ ὄρη των, ἀπολύτως ἀνεξάρτητοι πάσης ἄλλης συντεταγμένης ἀρχῆς, ἐκτὸς τῆς φάρας αὐτῶν. Ὅτε οἱ μεγαλείτεροι ἀρχηγοὶ Ὀσμάνοι ἐφείλκυσαν τοὺς πολεμικοὺς τούτους λαοὺς, ἔκαμον τοὺς καλλιτέρους ἐξ αὐτῶν στρατιώτας. Φαίνεται δ' ὅτι τοιαύτη ἦτον ἡ κλῆσις αὐτῶν, τὸ ἀνατρέφειν τὰ ὄρη κατόπιν τῶν κατακτητῶν. Ἐὰν ἀναλογίσηται τις τὴν ἀρχαιότητα τῆς φυλῆς ταύτης, ἥτις προὔπηρξε πασῶν τῶν ἄλλων τῆς Ἰλλυρικῆς χερσονήσου, πείθεται ὅτι ἡ ἐνδοξος φάλαγξ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἠντλησε τὴν πρωτίστην αὐτῆς ἰσχὺν ἐκ τῶν ὄρειων τούτων. Οὗτοί εἰσιν οὖς οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι τῷ ἀρίστῳ ὀνόματι Ἡπειρώται . . . Ὡσαύτως δ' ἐσκεπτόμην ὅτι αἱ πατέρες τούτων, τινές (garnisaires) φρουροὶ, οὖς ὁ Ἀλέξανδρος ἠδυνήθη ἴσως ἀποσπάσαι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ στρατεύματος, ὡφείλον ὅπως ἐπιτηρῶσι διὰ τῆς φρίκης τοῦ ἑαυτῶν ὀνόματος τὰς πολυκατοικήτους πόλεις τῆς Ἀσσυρίας, τῆς Περσίας, τῆς Αἰγύπτου ἅς ὁ νέος νικητὴς τρέχων εἶχε κατακτήσει».

(Ἰδε «Revue de Deux Mondes». Décembre 1878).

Οἱ Γκέγκαι ὑποδιαιροῦνται εἰς κυρίως Ἀρβανίτας, εἰς Ἀλβανούς Μαλισιόρους, εἰς Μαρδίτας, καὶ Γκέγκας Τυράννας, Καβάϊας, Ἐλβασανίου καὶ Ἀχρίδος.

Ἡ Γκεγκαρία περιέχει τὴν ἄνω Ἀλβανίαν ἕως πέραν τοῦ Ἐλβασανίου ἢ ἕως Σκουμπίου ὡς καὶ τὴν χώραν τῶν Ἀρβανιτῶν τῆς ἄνω Μοισίας.

Οἱ Τόσκαι ἢ Τοσκίδαὶ κατέχουσι τὴν μέσσην Ἀλβανίαν, τὴν Μουζακίαν (Μουσῶν οἰκίαν), τὴν χώραν τοῦ Βερατίου καὶ τοῦ Τομάρου τὴν Τομορίτσαν καὶ μέχρι τῆς Κρεμετῆς. Ἡ Θυαμουρία (Τσιαμουρία) περιλαμβάνει τοὺς περὶ τὸν Θύαμιν καὶ ἀπὸ Μαργαριτίου καὶ Παραμυθίας οἰκοῦντας Ἀλβανούς. Περὶ δὲ τῶν Ἰαπύδων (Διάπυδων) ἰδοὺ τί γράφει ὁ Στράβων ἐν τῷ Ζ'. Βιβλίῳ §. 5.

« . . . ταῖς Ἀλπεσιν, ἅς διατείνουσι μέχρι τῶν Ἰαπύδων (γρ. Ἰαπύδων), Κελτικοῦ τε ἔθους καὶ Ἰλλυρικοῦ ἔθους. Ἐντεθὲν δὲ καὶ ποταμὸν βέουσι πολλοί . . . Ἡ δ' Ὀκρὰ τζπεινίτατον μέρος τῶν Ἀλπεῶν ἐστὶ, τῶν διατεινοσῶν ἀπὸ τῆς Παιτικῆς μέχρις Ἰαπύδων. Ἐντεῦ.

θεν δ' ἐξαιρείται τὰ ὄρη πάλιν ἐν τοῖς Ἰάπυσι, καὶ καλεῖται Ἀλβία... τὴν διὰ τῶν Ἰαπύδων ῥέοντα ἐκ τοῦ Ἀλβίου ὄρους Κόλαπιν.

... Ἐξῆς δ' ἐστὶν ὁ Ἰαπυδικὸς περὶ πλοῦς χιλίων σταδίων ἴδρυνται γὰρ οἱ Ἰάπυδες ἐπὶ τῷ Ἀλβίῳ ὄρει, τελευταίῳ τῶν Ἀλπεων ὄντι, ὑψηλῷ σφύδρα, τῇ μὲν ἐπὶ τοὺς Πανονίους καὶ τὸν Ἰστρον καθήκοντες, τῇ δ' ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν, ἀρειμάνιοι μὲν, ἐκπεποννημένοι δὲ ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος τελείως... λυπρὰ δὲ τὰ χωρία, κλιζεῖα καὶ κέγχρω τὰ πολλὰ τρεφομένων. Ὁ δ' ὀπισμὸς Κελτικὸς κατάστιχοι δ' ὁμοίως τοῖς ἄλλοις Ἰλλυριοῖς καὶ Θραξί. Μετὰ δὲ τὸν τῶν Ἰαπύδων, ὁ Λιβυρνικός».

Ὁ δὲ Τόμουρος παρὰ τὸ Βεράτιόν ἐστὶν ὑψηλὸς 1657 μέτρα ὑπεράνω τῆς λεκάνης τῆς λίμνης τῆς Ἀχρίδος, ἐξ ἧς πηγάζει ὁ Μέλας Δρύνος, διανύων 75 περίπου χιλιομέτρα ἐν τῇ ἄνω Ἀλβανίᾳ ἢ δὲ λίμνη αὕτη ἐστὶν ὑψηλοτέρα τοῦ στρώματος τῆς θαλάσσης 422 μέτρα. «Τόμουρος ὀνομάζεται καὶ τὸ παρὰ τὴν Ἀχερουσίαν τῶν Ἰωαννίνων ὄρος, οὗ ἡ περίφημος Δωδώνη. Ὡς δ' ἄλλοσός τις ἐκτείνεται μέχρι τῆς Κορυτσᾶς».

Β'. Ὁ διάσημος **Ami Boué** ἐν σελ. 41 ἕως 52 τοῦ Β' τόμου ἀποδεικνύων τὴν ἀπέραντον, ἣν κατεῖχον ἕκτασιν οἱ Ἀλβανοὶ ἐν Ἰλλυρία καὶ ἐν Μοισία, οὐδ' αὐτὸ τὸ Μαυροβούνιον ἐξαιρεῖ, ἐπεὶ δὴ τὸ τρίτον σχεδὸν μέρος αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦδε ἀλβανίζει, οὐχὶ δὲ σλαβίζει, ὡς καὶ ἰκανὸν τῆς Σερβίας καὶ Βοσνίας, μέρος ἐπίσης συμπαθεῖ τοῖς Ἀλβανοῖς, ὧν τὸ στοιχεῖον ἐκεῖσε ἐπικρατεῖ.

Ὁ λευκὸς Δρύνος ἀπὸ τούτων τῶν ὄριων, ἀτινά εἰσι κοινὰ τῆς Ἐρζεγοβίνης, τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βοσνίας λαμβάνει τὰς πηγὰς αὐτοῦ, διαρρέων διὰ τῆς Ἀλβανίας εἰς διάστημα 150 περίπου χιλιομέτρων. Ἐνοῦται δὲ ἐν τινι κοιλάδι μετὰ τοῦ Μέλανος Δρύνου καὶ ἐκεῖθεν 120 χιλιομέτρα περίπου ἐκβάλλει ἐν τῇ Ἀδριατικῇ κάτω τοῦ Ἀλεξίου. Ἴδε καὶ **Dictionnaire Géographique par St. Martin** ἐν τῇ λέξει «**Albanie**», ὅπερ πολλάκις συνεβουλεύθημεν.

«Οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς Ἀλβανίας ἠνέχθη ποτὲ οὐδ' ἀνεχθήσεται ἐν' ἀπαρνηθῆ τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ τὴν προγονικὴν, τὴν ἐκ τῶν Πελασγῶν, καὶ νὰ εὕρεθῆ γεγυμνωμένος ὡς ξένος τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ παραδόσεων, ἐφ' αἷς σεμνύνεται, ἀναλογιζόμενος ὅτι προπάτορας ἔχει τὸν Ἡρακλῆ, τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Πύρρον, τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Ἀντίπατρον καὶ ἄλλους. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ παρ' ἡμῖν τὴν ἑαυτοῦ καταγωγὴν ἐκ τῶν ἐκ Κερκύρας καὶ Κορίνθου ἀποικισάντων Φαιάκων καὶ Κορινθίων καὶ τὰς παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν συστησάντων καὶ κατοικισάντων πόλεις Ἐπίδαμον (Δυρράχιον), Ἀπολλωνία, ἀνοῦσαν εἰς τὰ γράμματα καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς αὐτῆς, ἐπὶ σπουδῇ καὶ ἐκμαθήσει τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, φιλοξενήσασαν τὸν Ὀκτώβριον Καίσαρα, τὴν Βουλίδα καὶ τὸν Ὀρικὸν καὶ τὰς ἄλλ-

λας πάσας πόλεις καὶ χώρας ταύτης, ἐν αἷς κατοικοῦσιν οἱ Ἑέλοι, ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν».

(Ἴδε καὶ «Νεολόγον» ἀριθ. 2916).

Ὁ δὲ Κίεπερτ ἔγραφεν ἐσχάτως ἐν τῇ «Κλειοῖ».

«Οἱ ἄλλως εὐρυεῖς Ἀλβανοὶ οὔτε εἰς τοὺς ἀρχαίους οὔτε ἐν τοῖς νεωτέροις ἐφάνησαν δυσμενεῖς πρὸς τὸ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ὑπέρτερον ἑλληνικὸν στοιχεῖον· ἐπ' ἐναντίας δὲ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ προσοικειωθῶσι τὸν πολιτισμὸν αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ οἱ πρὸ ἀιώνων εἰς Ἑλλάδα ἐγκαταστάντες καὶ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ἀγῶσι διαπρέψαντες Ἀλβανοὶ συνεταυτίσθησαν τοῖς γνησίοις Ἑλλήσι κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα».

Γ'. Οἱ Ἀλβανοὶ ὀνομάζονται μετὰ αὐτῶν Σκηπτάροι, ἢ δὲ χώρα ὀλόκληρος Σκηπερία, καὶ τὸ διλεκτικὸν αὐτῶν ἰδίωμα Σκήπ. Ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ σκήπος καὶ σκήφος ἐλέγετο τὸ ξίφος, ἀλλὰ καὶ σκηπτός σημαίνει κεραυτός· σκήπ δὲ δηλοῖ καὶ τὸν ἀετὸν ἁλβανιστί, κατὰ δὲ τὸν Falmerayer ἐσήμανε καὶ βράχον. Ὡστε ἡ λέξις λογία αὕτη ἐννοεῖ τὰ προτερήματα αὐτῆς τῆς φυλῆς, δι' ἐπιθέτων πειρητικῶν ἐκφραζόμενα. Ὁ δὲ Hau παράγων τὸ σκήπ ἐκ τοῦ ῥήματος σκήπεν ἐννοεῖν, βούλεται μᾶλλον δοῦναι τὴν σημασίαν τοῦ κοῆμων τῷ λαῷ τούτῳ διὰ τῆς συνθηματικῆς ταύτης οὕτως εἰπεῖν αὐτοῦ διαλέκτου, ἣν δικαίως καλεῖ ὁ εὐκλεῆς St. Martin ἐν τῷ Γεωγραφικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ «κρίνον ἀπίερον ἁλύσον λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἧτις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Γάγγου καὶ καταλήγει εἰς τὰς ἄκρας ἐσχατίας τῆς Εὐρώπης».

Καίτοι δὲ τρεῖς εἰσὶν αἱ Ἠπειροὶ ἢ Χῶραι ἄπειροι, αἱ καλούμεναι Ἀλβανίαι, ὧν μία περὶ τὰ Καυκάσια, ἑτέρα ἢ περὶ ἧς ἡ σκιαγραφία αὕτη, ἢ δὲ τρίτη περὶ τὴν Βρεττανίαν, οὐχ ἦπτον ὅμως κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους, Ἀλβανοὶ Albani λέγονται καὶ Ἐπαρχίαι καὶ Κεμητεῖαι καὶ πόλεις ἐν Ἰταλίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ, ἰδίως ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ καὶ Ἰονικοῦ κόλπου Ἀλβανίας ἐπὶ τῆς δεσποτείας τῶν Τούρκων εὐκλεῶν Ἀλβανικῶν οἰκογενειῶν μεταναστεύσεως τὸ ἐπώνυμον τοῦτο λαβοῦσαι.

Ὁ κ. Benloew ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 24ης Μαΐου 1878 τῆς Ἀκαδημαϊκῆς αἰθούσης τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ὠραίων γραμμάτων ἀποδείκνυσιν ὅτι οἱ Πελασγοὶ πρῶτοι κατέσχον τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι οὗτοι ἐπέζησαν ἐν τῇ ἰσχυρῇ καὶ ῥωμαλέᾳ φυλῇ τῶν Σκηπετάρων. Αἱ δ' ἀποδείξεις ἠντλήθησαν ἐκ σημειώσεων, χορηγηθεισῶν ὑπὸ γεωγράφων, ἱστορικῶν καὶ ὀλιπόρων, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, ἐμπεδουμένων δὲ διὰ τεκμηρίων ἐτυμολογικῶν. Τὰ τεκμήρια ταῦτά εἰσι

μυθολογικά, ιστορικά καὶ γεωγραφικά ἀπὸ πολλῶν πόλεων ὑπὸ Πελασγῶν ἰδρυθεισῶν καὶ ὑφισταμένων ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Ἡροδότου. Ἡ δ' ὑπόθεσις αὕτη ἀρχεται λαμβάνουσα πειστικώτερα μεταξὺ πλείστων κύκλων γλωσσολογικῶν ἐν τε τῇ χώρᾳ τῶν Τυτόνων καὶ τῇ τῶν Γαλατῶν.

Δ'. Ἀλβανοὶ πολλοὶ μειτνάστευσαν καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πύρου καὶ μετέπειτα καὶ μετὰ τοῦ Σκενδέρβη, ὡς καὶ πρὸ ἐνὸς περιποῦ αἰῶνος ἐξ Ἡπείρου, αἱ δὲ οἰκογένειαι ἔφερον μετ' ἑαυτῶν καὶ τὰς ἐφεστίους εἰκόνας, ἰδίως δὲ τὴν «Υπεραγίαν Θεοτόκον» κατ' ἔθος ἀρχαῖον διατηρηθῆν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἰς τε τὴν Σικελίαν καὶ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Μεσημβριὴν Ἰταλίαν ἐνιαχοῦ καὶ ἐν οἴκοις καὶ ἐν ἐργαστηρίοις. Ἀλβανοὶ πολλοὶ εὐρίσκονται καὶ ἐν Δακίᾳ, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἡγεμόνων Γκίκα. Πλείστοι δ' αὐτῶν ἐδόξασαν τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν μητέρα πατρίδα διὰ τε τὴν παιδείαν καὶ διὰ τὰ πλούτη.

Ὁ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΠΠΑΣ, ὁ μεγάλθυμος οὗτος Ἀλβανός, ὁ εἰσαγαγὼν ἐν Δακίᾳ πρῶτος τὴν συστηματικὴν γεωργίαν καὶ διὰ συγγραφῶν καὶ δι' ἔργων ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς γενετῆρας αὐτοῦ λαμπύσης κώμης τοῦ Λαμπόβου προσέφερε, μέγα κλέος καὶ κῦδος κτησάμενος αἰῶνια.

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ ὅστις ἠμυοίρησε καὶ πλούτου καὶ εὐρείας παιδείας, ἐδώρησατο οὐκ ὀλίγα τῇ εκθρεψάσῃ αὐτὸν κώμῃ Ὀτχόβα, ἰδρύσας καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ φερώνυμον Ἀρσακίον οὐχ ἦτον ὅμως ἀποβλαχισθεὶς ἐν τέλει τῆς αὐτοῦ βιωτῆς ἐπελάθετο τῆς φίλης Ἑλλάδος, ἥτις μόνη ἀνεμνήσατο τούτου δι' ἔθνικοῦ πένθους καὶ πανελληνίου μνημοσύνου, ἐνῶ ἐν Δακίᾳ, οὐδὲ τὰς προσηκούσας τιμὰς, ὡς πολιτικῶ τοῦ τόπου εὐεργέτη καὶ ἐξόχῳ ὑπουργῶ, αὐτῶ προσήνεγκαν οἱ κρατοῦντες τοῦ πολιτικοῦ τῆς Δικίας οἰκοδομήματος. Εἶεν! εἴποιμι ἂν, κατὰ ΜΕΛΕΤΙΟΝ τὸν ΠΑΝΤΑΖΙΑΗΝ, τὸν ἀείμνηστον Παργηνόν.

Νέος δὲ Μαικήνας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐστὶν ὁ μεγαλεπήβολος ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ὁ τὸ Κεστοράτον κατακοσμήσας, τὴν γενέτειραν αὐτοῦ κώμην, διὰ Σχολείων, ὁ μέγας τῆς Ῥωμυλίας καὶ τῆς Μικρασίας εὐεργέτης διὰ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν φώτων, τῇ καταρτίσει τοῦ κλεινοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, οὗ θεμελιωτῆς πρωτοφαῆς ἐστὶν ὁ μεγαλοφυῆς καὶ εὐρύνου ἀνὴρ, Ἡροκλῆς Βασιιάδης, ὁ Ἀλβανός. Ἡ ἀρχὴ ὅμως Συλλόγου ἢ Λέσχης φιλολογικῆς ἀνάγεται εἰκότως εἰς Βιτώλια ἐπὶ τῆς διαμονῆς τοῦ Κεφαλλῆνος Σταμάτη ὑπερορισθέντος διὰ τοῦτο τῷ 1840. Γνωστοὶ δὲ εἰσι τῷ Πανελληνίῳ οἱ ἀοίδιμοι μάρτυρες Μακεδόνες Μηνᾶς Βίστας καὶ Πρατῆς καὶ ἕτεροι ἰδρυταὶ αὐτῆς τῆς Λέσχης, ἃν ἔκλεισαν τότε οἱ κρατοῦντες.

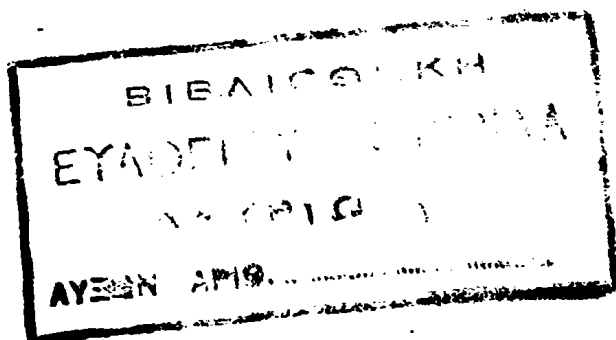
Τὸν Φιλολογικὸν τούτον Σύλλογον ἐμιμήθησαν εἴτα ἐν Ἀθήναις, ὅτε καθίδρυσαν τὸν φερώνυμον πρὸς διάδοσιν, οὗ τινος προεδρεύει ἐπαξίως ὁ ἐκ τῆς ἐνδόξου τῶν Μαυροκορδάτων ἡγεμονικῆς γενεᾶς καταγόμενος Νικόλαος Μαυροκορδάτος. Οὕτω δὲ πῶς ἐπολυπλασιάσθησαν οἱ ἐθνωφελεῖς καὶ εὐεργετικοὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ οὗτοι πυρῆνες, τὰ ἑλληνικὰ φῶτα πανταχοῦ γῆς ἑλληνικῆς καὶ φιλελληνικῆς διαπυρσεύοντες.

Ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ ἀειμνήστου **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΖΑΠΗΑ** ὀδεύει καὶ ὁ ἀριζήλος ἀδελφιδοῦς **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΠΗΑΣ**, ὁ ἐκτελεστής τῶν ἀθανάτων τοῦ δαιμονίου θεῖου αὐτοῦ σχεδίων, ὁ τὴν πόλιν τῆς Παλλίδος διὰ τε τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῆς Γεφύρας τοῦ Σταδίου κατακαλλύνας, ὁ καὶ αὐτὴν τὴν Δακίαν πολλαχῶς εὐεργετήσας. Οὐχ ἥττον ὅμως ἵνα κληθῆ ἀναγεννήτωρ τῆς καλλιγύναικος καὶ παραδεισίου Ἡπείρου, ἃς καθιδρύσῃ καὶ ἐν Πρεμετῇ καὶ ἐν Βερχτίῳ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ἀργυροκάστρῳ Παρθεναγωγεία, ὅπως ἔγραφον καὶ τῷ ἀειμνήστῳ Ἀρσάκη, εὐ εἰδῶς ὅτι διὰ μόνης τῆς γυναικὸς δύναται ἡ κλεινὴ ἡμῶν μεγάλη Πατρίς ἵν' ἀναγεννηθῆ καὶ ἐξελληνισθῆ ὡς ἄλλοτε.

Ἐ. Ἀπὸ πολλοῦ ἡ ἐθνολογικὴ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ, ὡς καὶ οἱ Ἑλληνεῖς εἰσι Πελασγικῆς φυλῆς, ἡ δ' Ἀλβανικὴ διάλεκτος πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας Πελασγικῆς, τοιαύτην ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν νεωτέραν αὐτῆς ἀδελφὴν Ἑλληνικὴν, οἷαν φερ' εἰπεῖν ἡ Αἰολικὴ πρὸς τὴν Ἀττικὴν ἢ ἡ Ἰταλικὴ πρὸς τὴν νεωτέραν Γαλλικὴν.

Ἡ σύστασις γραπτῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης ἤθελεν ἀπολέσει τὸ ἀρχαῖκόν αὐτῆς γόητρον, ἡ δὲ πλειὰς τῶν σοφῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς οὐδαμῶς ἤθελεν ἐπικροτήσει εἰς τραγελαφικοῦς χαρακτῆρας, ἀρδὴν ἀνατρέποντας τὸν Ὀμηρικὸν ἐκείνον Γλωσσολογικὸν γρανίτην, οὗ κρηπίς θεωρεῖται τὸ Ἀλβανικὸν ἰδίωμα.

Τοιαῦτα ἔγραφον ἐν τε τῷ *Νεολόγῳ* πρὸ πολλοῦ καὶ ἐν τοῖς *Συλλόγοις*, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ *Διπλωματικῷ Μνημονί* τῶν Παρισίων ἐσγάτως.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΩΝ
ΣΥΝΟΙΚΩΝ ΤΟΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΙΣ ἢ ΕΛΛΗΝΟΑΔΑΝΟΙΣ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ.

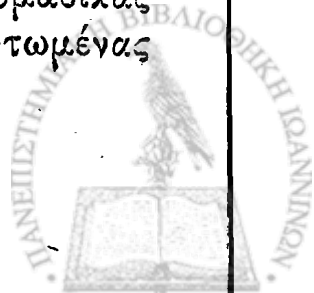
ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΟΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰς τὰς κοιλάδας καὶ τοὺς λόφους καὶ εἰς τὰ μεσακόρυφα τοῦ Λάκμωνος, τοῦ Πίνδου, τῆς Οἴτης, τοῦ Πελιστερίου καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μουζακίαν τῆς ἄνω Ἡπείρου ζῶσι ποιμενικαὶ τινες καὶ νομάδες φυλαὶ ἀξιοσημείωται. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὀνομάζει αὐτοὺς Ἑλληνοβλάχους· ὁ δὲ Ῥωμαϊκὸς κακῶς τιτλοφορεῖ αὐτοὺς Μακεδονορωμίους. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐστὶν εἰσέτι ἀπροσδιόριστος, ὡς καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ανατολικῆς λαῶν, ἀφοῦ ἅπαξ ἐλλεῖπει ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους στατιστικὴ τακτικὴ.

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἐγνωμοδότησαν ὅτι κατάγονται οὗτοι ἀπὸ λεγεῶνων τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν Ῥωμυλία μεταναστεύσαντες. Ἀνεμίχθησαν δὲ τῷ ἰθαγενεῖ στοιχείῳ καὶ συνώκησαν πολλὰς νομαδικὰς καὶ κτηνοτρόφους, ἀλλὰ καὶ ἐμπορικὰς κόμας, ἀπαντωμένας

ἐν τε τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ τῇ δεσποζομένῃ Ἑλλάδι. Πλήν, καθ' ὅ-
 λας τὰς λεπτομερεῖς παρατηρήσεις, οὔτοι κατάγονται ἐκ τῶν
 Βέλγων ἢ Βαλάχων, οἵτινες, ὡς οἱ Ἄβαροι, διῆλθον τὴν Δα-
 κίαν καὶ μετὰ πολυετῆ διαμονὴν μετέδωκαν τὸ ὄνομα αὐτῶν
 τῷ τε λαῷ καὶ τῇ γῶρᾳ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ τοῦ Αὐρηλίου
 (Δαχο-Γεττία).

Καὶ ναὶ μὲν ἢ τε φυσιογνωμία καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν
 λαῶν τούτων δεικνύουσιν ὅτι προῆλθον καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς
 Δακίας Ῥωμαιοκρατουμένης, ἣτις ἐν Μεσαιῶνι ὠνομάσθη
 Μαυροβλαχία καὶ Μεγαλοβλαχία ὡς καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ Θεσ-
 λία ὑπὸ τινῶν ἀδαῶν ἱστορικῶν, οὐχ ἦντον ὁμῶς, κατὰ τὸν
 Στράβωνα, προϋπῆρχον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἡπειροθεσ-
 σαλία νομαδικαὶ καὶ ποιμενικαὶ τινες φυλαὶ, ὡς αἱ ἤδη Ἑλ-
 ληνοβλαχικαί. Ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε ἔσχον ἰδίαν γλῶσσαν καλ-
 λιεργημένην, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Δᾶκες μέχρι τῆς παρελθούσης
 ἑκατονταετηρίδος, ἀλλ' ἐλάλουν καὶ λαλοῦσιν ἔτι διάλεκτόν
 τινα ἄξεστον, ἀτόρνευτον καὶ τραγελαφικὴν, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ
 Βούλγαροι πρότερον καὶ οἱ Ἄλβανοὶ ἐνιαχρῶ σήμερον, τούτου
 ἔνεκα συνεκράθησαν ἀνέκαθεν τῷ ἑλληνικῷ στοιχείῳ. Τούτῳ δὲ
 ὡς πεφωτισμένῳ συγγενολογήσαντες, πλείστας κωμοπόλεις
 καὶ κώμας περιφήμους συνώκισαν, ὧν πρωτεύουσιν ἡ ἐπὶ τοῦ
 Ἄλῃ πασσᾶ καταστραφεῖσα Μοσχόπολις, τὸ Μεγαλέμιον
 τοῦ Βερατίου, τὸ Μέσσοβον, τὸ Μαλακάσιον, τὸ Σεράκον, οἱ
 Καλαρρῦται, τὸ Χρῦσοβον, ἡ Βλαχοκλεισούρα καὶ Λειπαί.
 Διαβιοῦσι δὲ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀνευ οὐδεμιᾶς πίεσεως,
 ἀλλὰ μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ὑπὸ σπυδαίων λόγων ὠθούμε-
 νοι καλλιεργοῦσι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, κεινὰ τὰ συμφέ-
 βοντα, κοινὰ τὰ παθήματα τοῖς Ἑλλησι μέχρι τοῦδε θεωρή-
 σαντες.

Οὐχὶ δ' ὅπως διίσχυρίζονται τινες τῶν ἐν Δακίᾳ καὶ Τραν-
 συλβανία φιλολόγων, οἵτινες οὔτε αὖν χαρακτῆρα, οὔτε τὰ
 αἰσθήματα τούτων εἰδότες, ἢ ἐξαπατῶμενοι ὑπὸ σφαλερῶν
 πληροφοριῶν, ἐκτοξεύουσι τσαύτας καὶ τοιαύτας μὴ ἀλη-
 θείας καὶ ἐρεσγελίας καθ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, μεθ' ὧν οἱ Βλά-
 χοι οὔτοι τῶν ὀνοματι, πράγματι δ' ὄντες Ἑλληνες, συζῶσιν ἐν
 πλήρει ἀρμονίᾳ ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας, ἔνιοι δὲ τούτων καὶ
 διέπρεψαν ἐπὶ ἀκράτῳ καὶ ἀκραιφνεῖ Ἑλληνισμῷ. εἰς πλεί-

στας περιστάσεις καὶ κρίσιμους περιπετείας τῆς κοινῆς πα-
τρίδος καὶ διαπρέπουσιν ἔτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Πολλάκις ὅθεν ἐξανέστημεν καὶ πολλάς διατριβάς ἐγράψα-
μεν Ἑλληνιστί τε καὶ Ῥωμουνιστί, ἃς καὶ ὧδε καταστρωννύο-
μεν, κατὰ τῶν διπλοῦν προσωπεῖον παιζόντων ἐν Δακίᾳ ἐνίων
ἀνθρωπίσκων, οἵτινες ἐν Ἑλληνίδι χώρα γεννηθέντες καὶ ἀ-
νατραφέντες, τὸ γάλα δὲ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης θηλά-
σαντες, δι' αὐτῆς δὲ ταύτης τῆς θεοσδότου γλώσσης τρεφό-
μενοι καὶ μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐξυβρίζουσιν ἀναιδῶς
τὸν Ἑλληνισμόν οἱ συγγενεύοντες αὐτῷ ἀρνησίγλωσσοι καὶ
ἀρνησιεθνεῖς. Οὗτοι, ὡς εἰκάζεται, κατάγονται ἐκ τῆς τῶν
Ἄρναουτο-Σαρακατσιανο-Πομάκων φυλῆς, ἣτις νομάδα καὶ
πλάνητα βίον ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ τὰ κρησφύγετα ὄροπέδια δια-
νύουσα γεννᾷ ἔστιν ὅπε, ἐλλείπει ἀνατροφῆς καὶ ποιμενικῆς
τοῦ κλήρου ἡμῶν ἐπιμελείας, ἄνδρας κακούργους καὶ ληστὰς
ἀπογόνους τῶν Προκρούστων, ἀμαυροῦντας τὴν γενεὰν τῆς
ἀνθρωπότητος.

Πολλοὶ τῆς φυλῆς ταύτης ἐδολοφόνησαν ἐν τῇ ἀλλο-
δαπῇ καὶ ἡμεδαπῇ ἠθικῶς τε καὶ πολιτικῶς τὸν Ἑλληνι-
σμόν. Ἐν Δακίᾳ λόγου χάριν ἐξεμετάλλευσαν τοὺς ἀ-
πλουστέρους, εἶτα δὲ καὶ τοὺς οἰακοστρόφους τοῦ πολιτικοῦ
σκάφους πρὸς ἀργυρολογίαν, ἐν Ῥωσίᾳ δὲ τοσαῦτα καὶ τοι-
αῦτα τερατολογήματα ἐκυφόρησαν, ὥστε τὴν ἱστορίαν καὶ
φιλολογίαν ἡμῶν ἐξ ἐ π ὁ ρ ν ε υ σ α ν οὔτως εἰπεῖν. Διότι
ὧδε μὲν διαμφισβητοῦσι τοὺς κλεινοὺς προπάτορας καὶ προ-
γόνους ἡμῶν ὡς μὴ Ἑλληνας ἀλλὰ Σλάβους, καὶ πιστεύονται
οἱ γεννάδαι· ἐκεῖ δὲ οἱ ἀθάνατοι πατέρες καὶ δημιουργοὶ τῆς
νέας Ἑλλάδος Καποδίστριας καὶ Κωλέττης, Βότσαρης καὶ
Βλαχάβας καὶ Κατσαντώνης ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ῥήγας ὁ Φερ-
ραῖος παρωδεῦνται Βλάχοι, καὶ ἐξαπατεῦνται οἱ καλοὶ Δᾶκες
καὶ βαυκαλίζονται οἱ εὐγενεῖς καὶ ἵπποτικοὶ Ῥῶσσοι. Μὴ χει-
ρότερα! ἀφρῦ ἢ ἀγυρτεία ἐκυρίευσεν τὸν πλεῖστον κόσμον· αἱ
δὲ Ἑλληνικαὶ χῶραι Μυσῶν οἴμοι! κατήνησαν λεία. Ἀλλὰ
τὸ χεῖρον πάντων ἔστιν ὅτι τὰς ληστρικὰς καὶ ἀπανθρώπους
ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ ἐνίων Σαρακατσιάνων καὶ

οὐχὶ Ἑλλήνων ἀποδίδουσιν εἰς τὴν εὐγενῆ Ἑλληνικὴν φυλὴν, εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ οὕτω πως δωρεὰν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐξυβριζόμεθα καὶ ἐξευτελιζόμεθα.

Τοῦτο δὲ συνέβη μὲν καὶ ἄλλοτε, συνέβη ὅμως καὶ εἰς τὴν πρότινων μηνῶν ἐν Ἡπειρωθεσσαλίᾳ ἐπανάστασιν, τὴν καταστρέψασαν 47 περίπου κώμας, οἰκουμένας ὑπ' εὐγενῶν Τόσκων, προσφύγων ἐν Κερκύρα, εὗς ὁ Παρνασσὸς οὐ κατεδέξατο φιλοξενῆσαι ὡς δυσπρόσιτος ἀλλ' ἢ τῷ Φοίβῳ μόνον καὶ ταῖς Μούσαις προσιτός. Τὴν ἱερὰν ταύτην ἐπανάστασιν ἐξώλεις τινὲς καὶ προώλεις τῆς κοινωνίας, φέροντες ἕξωθεν μόνον ἔνδυμα ἑλληνικόν, ἔσωθεν δὲ κακούργων καὶ προδοτῶν φρονήματα, ἐβεβήλωσαν ἐπωφεληθέντες καὶ διαπράττουσιν ἤδη ἔτι τὰ αἰσχίστα εἰς πλείστας Ἡπειρωθεσσαλικὰς κώμας, ἃς ἐκδηοῦσιν εἴτα καὶ λαφυραγωγοῦσιν οἱ βασιβουζοῦχοι καὶ μουσταφεςάδες τῆς Τουρκίας. Ὁ δ' Ἑλληνισμὸς οὕτως ἀπόλλυσιν ἐκεῖ κάπως ὁσημέραι τὸ γόητρον αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἔχομεν δι' ἐλπίδες ὅτι ὁ γνήσιος Ἡπειρώτης, ὁ γνήσιος Θεσσαλὸς καὶ ὁ ἀληθὴς Μακεδὼν, ὁ ἰπποτικὸς Θράξ οὐδέποτε θέλουσιν ἀποβάλλει τὸ ἀκραϊφνὲς ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος αἰσθημα· ἀλλ' εἴτε Ἑλληνόβλαχος, εἴτε Ἑλληναλβανὸς, πᾶς δηλονότι Ἑλληναὶ θέλει ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κοινὸν τὸν ἀγῶνα, κοινὰ τὰ συμφέροντα τῇ μεγάλῃ τῶν Πελασγῶν φυλῇ ἀνέκαθεν θεωρήσας καὶ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος μεριμνῶν ἀείποτε καὶ χρείας τυχοῦσης θυσιαζόμενος. Τοιαύτη ἡ πεποίθησις καὶ ἡ ἐκ πείρας Ἑλληνικῆς βεβαία καὶ ἀκράδαντος ἡμῶν γνωμοδότησις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΩΝ.

Α'. Ουδέμια ουδέποτε κοινότης εἴτε ἐκ Μακεδονίας, εἴτε ἐξ Ἡπειροθεσσαλίας ἀπέστειλέ ποτε ἐπιτροπὴν εἰς Δακίαν, ὅτι οἱ Ἑλληνόβλαχοι τινῶν κωμῶν ἢ πόλεων πιέζονται δῆθεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἢ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσι τὸν Ῥωμνισμόν μᾶλλον ἢ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς φυλῆς αὐτῶν.

Φαντασιοκοπία ὄντως καὶ παραλογισμός· ἐστὶ τὸ πιστεύειν τὴν Μακεδονίαν ἢ τὴν Ἡπειροθεσσαλίαν χώρας Ῥωμνικῆς ἢ Σλαβικῆς, διότι ἀποικίαι τινὲς ἢ κῶμαι, ἔστωσαν καὶ πόλεις, λαλοῦσι Βλαχιστὶ ἢ Βουλγαριστὶ, ἢ διότι τυχοδιώκται τινες Μακεδορομῦνοι ἢ Σλάβοι προσήλυτοι, ἐξ ἐκείνων τῶν χωρῶν ὀρμώμενοι καὶ πρὸς ἰδιοτελεῆ βαλαντιοτόμον σκοπὸν ἀπασχοποῦντες, ἐνσπείρουσι διχόνοιαν ἐν τοῖς λαοῖς τῆς Ἑλλάδος, Δακίας καὶ Ῥωσσίας, ἐξαπατῶντες τὰ ἔθνη διὰ τῶν ψευδολογιῶν αὐτῶν καὶ τὰς Κυβερνήσεις ἐπὶ ἰδανικῇ ἐθνολογίᾳ, ἣτις κατήντησεν ἀσύστολος ἐθνοκαπηλεία.

Ἴδου δὲ τίνα ἄττα ἔγραφον ἐν τῇ Φιλελληνικῇ τοῦ κ. J. G. Valentinènu «*Reforma*» ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος τῷ 1876.

«Πῶς; πρὸ τοσοῦτων ἐτῶν διαδίδοται ὁ Ῥωμνισμός ἐν Ῥωμυλία καὶ νὰ μὴ φαίνεται οὐδεὶς καρπός; Δὲν βλέπομεν ἕτερα Προσηλυτιστήρια καὶ διαδοτῆρας τοσοῦτους προσπαθοῦντας ἵνα καταπίωσι καὶ αὐτὸ τὸ ἐπικρατοῦν στοιχεῖον, πῶς οὐ δύναται πλατυνθῆναι καὶ ὁ Ῥωμνισμός ἐκεῖ, ἐνῶ ἐσμὲν καλῶς πληροφορημένοι, ὅτι καὶ Ἀρχιερεῖς, ὡς μὴ ὄφειλον, παρέσχον αὐτῷ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν συνδρομὴν; Δειξάτωσάν μοι σχολὴν Ῥωμνικὴν εὐκατάρτιστον ἵνα ἐπευφημήσω τοὺς μυσταγωγούς τούτους τοῦ νέου πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐκεῖσε νεολαίας, ἣτις ἐπιποθεῖ ὡς ἕλαφος διψῶσα τὰ καλλίρρυτα τῆς παιδείας νάματα. Ὁ Ἑλληνισμός κωλύει! κράζουσιν οἱ τὰ μίση τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς υποθάλλοντες καὶ ὄντως ὀλετῆρες διαδοτῆρες! Ἐκκλησίαν ποιῶ εἰς ἐκεῖνον, ὅς ἀποδείξειεν ἂν ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν ἢ εἰσὶ πιστικοὶ καὶ ἐπιβλητικοὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν ἐφ' οἴουδῆποτε ἔθνους ἢ φυλῆς. Οὐδόλως ὁμως ἐπιλήσιμων ἐστὶν ἡ νεολαία τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, τῆς Ἀλβανίας καὶ Θεσσαλίας καὶ αὐτῆς τῆς Μικρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ἀπάσης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅτι βάσις τῆς παγκοσμίου ἐκπαιδεύσεως ἐστὶν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀφοῦ αὐτοὶ οὗτοι οἱ Θεμελιωταὶ τῆς δυναστείας τῶν

Μακεδόνων καὶ ἐτέρων ἐθνῶν ἔδραμον εἰς Θήβας καὶ Ἀθήνας, ὁ μὲν Φίλιππος Ἕλληνα καὶ Ἑλλήνων ἄρχων καλούμενος, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος σεμνυνόμενος ὅτι ἔσχε διδάσκαλον αὐτοῦ τὸν πανεπιστήμονα Ἀριστοτέλην, καὶ Ἑλλήνων στρατηγός, οὐχὶ δὲ Αὐτοκράτωρ τιτλοφορούμενος Μακεδόνων· εἶτα δὲ οἱ Ἰνδοὶ καὶ Βακτριανοὶ βασιλεῖς Ἕλληνες ἢ Ἰνδοέλληνες καὶ Ἑλληνο-Ἀρμένιοι, φημιζόμενοι ἕνεκα τοῦ φιλελληνισμοῦ αὐτῶν, ὡς μετέπειτα οἱ Ῥωμαῖοι Ὑπατοὶ καὶ Αὐτοκράτορες, Φιλαθηναῖοι καὶ Φιλέλληνες ἀναγραφόμενοι, ὡς καὶ οἱ τῆς Δακίας ἐσχάτως Ἠγεμόνες ἰθαγενεῖς τε καὶ Φαναριῶται οἱ εὐκλεεῖς. Οἱ δὲ Ἑλληνόβλαχοι καὶ οἱ Ἑλληνοβούλγαροι καὶ οἱ Ἑλληνοδάκες καὶ Θράκες ἀπεθανατίσθησαν ἐν Ἑλλάδι, ὅσοι συνηγωνίσθησαν εἰς ἀναγέννησιν τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν Πατρίδος.

Εἰ δέ τινες τῶν Ῥωμύων ἢ τῶν Σλάβων ἀντιποιοῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς κατακτήσεως, ἕτεροι δὲ τοῦ δικαιώματος τῆς κληρονομίας ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Θρόνου, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀντιποιοῦμεθα διεκδικούμενοι τοῦ δικαιώματος τῶν φώτων, τῆς φιλολογίας, τῆς διαλέκτου, τῶν τοσοῦτων αἰμάτων ἀχνιζόντων ἔτι εἰς τὰ ἱερὰ δάπεδα καὶ τὰς ἐπάλλξεις τῆς πόλεως τῶν Κωνσταντίνων, ἵνα μὴ ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τῆς ἐν τε τῷ Μεσαιῶνι καὶ ὡς προχθὲς ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμῶν ἐθνεγέρσει καθιδρύσεως ὑπὸ στρατηγῶν καὶ κραντόρων, Ἑλλήνων ἀπάντων, τῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων ἄστων, ὅσα κεῖνται ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου, τοῦ Ἀρχιπελάγους, τῆς Μεσογείου καὶ αὐτῆς τῆς κεντρικῆς Ἀνατολῆς, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἀπὸ τῆς πρωτωνυμίας αὐτῶν καὶ τῆς Ἱστορίας. Πλὴν ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῶν κατακτάσεων εἰμὴ παρῆλθεν εἰσέτι, παρέρχεται ὅμως ὅσον τάχος· ἕκαστον δ' ἔθνος, εἴτε ὡς καταγόμενον κατ' εὐθείαν ἀπὸ τῶν πρώτων καθιδρυτῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν χωρῶν αὐτοῦ, εἴτε ὡς κληρονόμον καὶ ὀπαδὸς ἐκείνων, οἵτινες ἐπαγίωσαν τὸ Ῥωμαϊκὸν ποτε ἐν τῇ Ἀνατολῇ Βασιλείον, συγγραθὲν ἐσχάτως, ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει, εἴτε ὡς κατακτητικὸν καὶ ὡσεὶ στρατοπεδεῦον, δύναται κάλλιστα δι' ἀγῶνος ἀνευδότητος, διὰ τῆς διανοητικῆς καὶ πρακτικῆς αὐτοῦ ἀξίας, διὰ τῆς καλλιεργείας τῶν ὠραίων τεχνῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐπιστημῶν, ἵνα κατάσχῃ τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χορείας τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, κατασυντρίβον τὴν καταχθόνιον τοῦ βαρβαρισμοῦ, τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς κτηνωδίας ὕδραν, καὶ ἐξολοθρεῦον τὸν βανδαλισμὸν καὶ τὰς σκευωρίας τῶν λαοπλάνων καταπιεστῶν οἰουδήποτε ὀνόματος κἂν ᾧσιν, ἐξ οἵασδήποτε φυλῆς κἂν κατάγωνται, ὑφ' οἵανδήποτε ἀπόχρωσιν κἂν παραστῶσι πρὸς ἀναχαίτησιν τῆς πορείας Ἰθνοῦς, ὅπερ ἀναμιμνήσκειται τῆς κα-

ταγωγῆς αὐτοῦ, αἰσθάνεται καὶ σύννοιδε τὴν τάσιν καὶ ἀποστολὴν καὶ ταῖς ἱεραῖς αὐτοῦ παραδόσεσιν ἔπεται.

Β'. Ἐν δὲ τῷ *Romanul* καὶ τῷ *Δεκεβάλω* ἔγραφον τὰ ἐξῆς κατὰ τῶν *Βυελλῶν* τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπη γῆς καὶ ὄσι καὶ ζῶσι.

«Τῆς γλώσσης τῶν Ἑλλήνων τὰ νάματα, ἅτινα δαψιλῶς ἐποτίσθη ὅτε ἀδελφός Σλάβος ἢ Βούλγαρος καὶ ὁ φίλος Ῥωμῦνος ὡς καὶ ὁ Ἄρμενιος ἢ ὁ Ἄραψ, ἀλλὰ καὶ αὐτός ὁ Τοῦρκος ἢ ὁ Ἰσραηλίτης τῆς Ῥωμυλίας καὶ τῆς Ἀνατολῆς, οὐδέποτε ὑπῆρξαν δηλητηριώδη διὰ τε τὸ θρησκευμα καὶ διὰ τὸν ἔθνισμὸν καὶ διὰ τὸ πολίτευμα οἷας-δήποτε φυλῆς. Εἶδ' ἀνεπαισθήτως καὶ ἀκουσίως τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ Ῥωμαῖκοὶ λεγεῶνες καὶ ἕτεροι ἀποικίαι καὶ αἱ κατασκηνοῦσαι φυλαὶ καὶ ὄρδοι συνεγωνεύθησαν τῷ ἠθικοπολιτικῷ αὐτοῦ Λουτρῶνι, ὅπως ἅπαντα τὰ ἔθνη, φυλαὶ τε καὶ γλώσσαι ἠδελφοποιήθησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ τοῦ Χριστιανισμοῦ Κολυμβήθρᾳ, ὁ Ἑλληνισμὸς κατ' οὐδὲν εἰς τοῦτο ἔπταισεν, ἀλλ' οὔτε πταίει τανῦν, ἂν αἱ διάφοροι τῶν ξένων θρησκευτικαὶ ἢ γλωσσολογικαὶ Προπαγάνδαι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πελασγῶν εἰς κέντρα λακτίξουσιν, μεθ' ὅλα τὰ πλούσια μέσα, ὧν διατίθενται.

Ἡμεῖς συνεζήσαμεν καὶ ταῖς ἀδελφοῖς Βουλγάροις, καὶ τοῖς Ἄλβανοῖς καὶ Βλάχοις ἐν τε τῇ Λακίᾳ καὶ ἐν Ἡπειρωθεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, πλὴν οὐδένα ὑβριστικὸν λόγον ἀπὸ μέρους εὐγενῶς ἀνατεθραμμένων διδασκάλων καὶ μαθητῶν Βουλγάρων καὶ Ἄλβανῶν ἢ Βλάχων κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἅπαγε! ἠκούσαμεν ἅπ' ἐναντίας ἐγκώμια ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἄσματα ἔθνικὰ τονισμένα κατὰ τὸ «*ὦ Λιγυρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου*» Βουλγαριστὶ καὶ Σερβιστὶ καὶ Βλαχιστὶ εἰς τὰ ὄτα ἡμῶν ἀντήχουν, κοινὸν τὸν ἀγῶνα, κοινὰς τὰς τάσεις, κοινὰ τὰ παθήματα τῶν λαῶν τῆς Ῥωμυλίας καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀείποτε θεωροῦντες, καὶ ὑπὲρ τῆς παλιγγενεσίας αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν μεθ' ὁμοιοῦς ἐργαζόμενοι. Συνεβίωσαμεν δὲ καὶ τοῖς Ἑλληνο-Βλάχοις τοῦ Πίνδου, τοῦ Ὀλύμπου, τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Πελιστερίου ὡς καὶ τοῦ Τομάρου· ἐν τούτοις οὐδένα ἐξ αὐτῶν τῶν Ἡπειρωτῶν, Θεσσαλῶν καὶ Μακεδονιδῶν ἢ τῶν Ἰαπετονιδῶν φυλῶν, ἠκούσαμεν καθ' Ἑλλήνων καταφερόμενον· τὸ δ' ἀληθές, εἰ καὶ τινες αὐτῶν διέπρεψαν ἐπὶ πλούτῳ, ὅπλοις καὶ διπλωματίᾳ, ἐτιμήθησαν ἐξαιρετικῶς καὶ τιμῶνται καὶ εὐφρόμως μνημονεύονται ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ· οὐχ ἥττον ὅμως οὐδέποτε οὗτοι διῆσχυρίσθησαν, ὅτι εἰσὶν ἀλλότριοι τῆς φίλης Ἑλλάδος ἢ νόθοι αὐτῆς υἱοί, ὡς κηρύττουσιν οἱ ἐκεῖθεν καὶ ἐντεῦθεν ἀλλοπρόσαλλοι καὶ ἰδιοτελεῖς Βλάχοι (οὐγὶ δὲ Μακεδόνες γνήσιοι· συνοῖδας γὰρ οἶον προγόνων εἰσὶν ἀπόγονοι), οὓς ἐν μὲν τοῖς διδασκηρίοις Ἰωαννίνων καὶ Ἀθηνῶν περιεθάλλομεν ἀδελφικώτατα, ὑπε-

ρεχάρημεν δ' ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες αὐτοὺς ἐναγκαλισθέντας ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Δακῶν καὶ ζῶντας ἀνέτως, χάρις εἰς τὴν ἤδη λακτιζομένην ὑπὸ τῶν ἀγωμόνων αὐτῶν Ἑλληνίδα γλῶσσαν, ἥτις ἀνέδειξεν αὐτοὺς φιλολόγους τοῦ τόπου καὶ δῆθεν ἐπιστήμονας, καὶ δι' ἧς πλουτοῦσιν εἰσέτι καὶ ἐκτρέφονται.

Εἰ δὲ καὶ ἐγράψαμεν ἀείποτε κατὰ τῶν ὀπαδῶν τούτων τοῦ Δυτικοῦ Λουαλισμοῦ, ἐπράξαμεν τοῦτο, διότι ὅποτε προσῆλθον ἢ προσέφυγον εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἢ τὴν Δακίαν οἱ τυχοδιώκται οὗτοι, ἐξαιτούμενοι, ὡς ἡμεῖς οἱ δριῶες Ἕλληνες, ἄσυλον, ἀμέσως ἐσυστήθησαν παρὰ ταῖς κυβερνήσεις δι' ἀνυπάρκτων καταπιέσεων, δι' ὧν δῆθεν ὁ Ἑλληνισμὸς δεσπόζει τῶν ἄλλων φυλῶν, τῇ σιδηρᾷ δῆθεν ράβδῳ ἢ τῇ προδεσίᾳ τῶν Φαρασιωτῶν καὶ τοῦ κλήρου τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος. Τί ὅμως ἡμεῖς πταίομεν, οἱ τὸν Ἑλληνισμὸν ὡς ἐκπολιτικὸν καὶ ἀγαγεννητικὸν, ἀλλὰ καὶ δημοκρατικὸν ἐν Ἀνατολῇ καὶ Ῥωμυλία στοιχειῶν κηρύττοντες, ἂν οἱ μεγαλόσχημοι οὗτοι διαδοτῆρες οὐδὲν καιώρθωσαν, ἀλλ' οὔτε κατορθώσουσι, καίτοι Κομητεῖαι ἐν Μόσχᾳ, Βουκουρεστίαις καὶ Βυζαντίῳ ἀξιόλογα ποσὰ ἀπέστειλαν καὶ ὀλογὲν ἀποστέλλουσιν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη; Τὰ Προσηλυτιστήρια ταῦτα πολλὰς φρέτρας κατὰ τῶν πανελληνίων ἀποστόλων παρεσκεύασαν, οἵτινες ἀνευδρότως τὴν παλινόρθωσιν καὶ παλιγγενεσίαν τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῶν Ἑλληνικῶν φώτων καὶ οὐχὶ δι' ὀπλων εἰς τοῦπιόν ἐπιδιώκουσιν. Ἀλλ' οἱ γεννάδαι οὗτοι ἐμπαίζουσι τοὺς ἀγαθοὺς Δάκκας καὶ τοὺς ἰππότας Ῥώσσους, τοὺς πιστεύοντας εἰς ἃ καὶ οἷα γράφουσι, καὶ μάλιστα καθ' ἣν ἐπαγὴν πλησιάζουσιν αἱ ἀρχιμάξις τοῦ δημοσίου βλακάντιου ἀμφοτέρων τῶν μυωπαζουσῶν Κυβερνήσεων, αἵτινες ὀἶσον ἢ βράδιον μεταμεληθήσονται, ὀψόμεναι εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ ἀγροτικὸς, κτηνοτρόφος καὶ κηπουρικὸς οὔτος νομάς Τουρανικὸς λαὸς, ἐκ τῶν τῆς Μογγολίας καὶ Σκυθίας ἐσχατιῶν κατελθὼν κατὰ τὸν Δ' καὶ Ε' Μ. Χ. αἰῶνα, καὶ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ τῆς Ῥωσσίας Βόλγα δούς τοῦνομα, κατεσκήνωσε φιλοξενηθεὶς ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ. Τὸ ἔθνος τοῦτο, πολεμικὸν καὶ ἀνδρεῖον κατ' ἀρχάς, εἶχε στρατοπεδεύσειν ἔκπαλαι ἐν τῇ νοτίῳ χώρᾳ τῆς Ῥωσσίας, τῇ μεταξὺ τῶν μεγάλων ποταμῶν Ἀτάλιδος, Τανάιδος καὶ Κούφιδος κειμένη, ὀπόθεν ὠρμήθη εἰς Δαχίαν εἶτα δὲ εἰς Μοισίαν, μεθ' ὧν τῶν κατοίκων συνεκράθη. Βούλλαροι ἢ Βούλγαροι, ὁμόφυλοι τοῖς Οὔννοις καὶ Οὔγγροις, ἀλλὰ καὶ Οὔννοι-Γούνδουροι καλούμενοι ἐλάλουν γλῶσσαν τουρανικὴν, ἣν ὕστερον ἐξεσλάβισαν, ὡς καὶ πάντες οἱ λαοὶ, ὅσοι συνώκισαν καὶ ὑπετάγησαν τῷ πολυστελέχῳ τῶν Σλάβων στοιχείῳ, ἐξαιρουμένων μόνων τῶν Μαγκυάρων ἢ Οὔγγρων, οἵτινες ὡς ἀνυπέμβλητός τις φραγμὸς ἀνέκαθεν καὶ ἤδη παρενεβλήθησαν μεταξὺ τοῦ γιγαντιαίου καὶ πολυπληθοῦς τῶν Μοσὸχ καὶ Θεβέλ καὶ Ῥῶς Σημιτικῶ ἔθνους.

Οἱ Βούλγαροι, πολιτικῶς καὶ θρησκευτικῶς πολλάκις συνεχρούσθησαν τῇ Ἑλληνορωμαϊκῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ὑφ' ἧς τὴν κυριαρχίαν ὑπήγοντο, ὅτε μὲν νικῶντες, ὅτε δὲ ἠττώμενοι, ἕωσοῦ, διότι δυστυχῶς οὐδέποτε εἰλικρινῶς συνεπολέμησαν καὶ συνεμάχησαν οὔτε τοῖς Βυζαντινοῖς Ἑλλησι, μεθ' ὧν καὶ ἐσυγγένευσαν, τὰ φῶτα καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν ὡς καὶ πάντες οἱ τοῦ Βορρᾶ καὶ τῶν Καρπαθίων καὶ τοῦ Αἴμου λαοὶ ἐκεῖθεν παραλάβόντες, οὔτε τοῖς Σέρβοις καὶ Σλάβοις, ὅσοι ἐξέλαβον αὐτοὺς συγγενικοὺς αὐτοῖς λαοὺς, ἕωσοῦ ἐδουλώθησαν εἰς τοὺς Τούρκους ἐπὶ Ἀμουράτ τοῦ Α' 60 περίπου ἔτη πρὸ τῆς πτώσεως

τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων. Οὗτοι καὶ οἱ γείτονες αὐτοῖς Σέρβοι εἰσήλασαν εἰς Θράκην καὶ Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν αὐτὴν, καὶ ἔκτοτε βλέπομεν εἰς τὰς χώρας αὐτὰς οὐμόνον ἵχνη τῆς διαβίσεως αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πλείστας κώμας φερούσας ὀνόματα βουλγαροσερβικά, αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ Μαυροβούνιον ἐκπλαβίσαν αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἕνεκα τῆς ὑλικῆς καὶ γλωσσικῆς τοῦ στοιχείου τούτου πιέσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Οὐχ ἦττον ὅμως αἶ τε βόρειοι καὶ αἱ νότιοι τῆς Τουρκίας χῶραι αἰείποτε ὑπῆρξαν Ἑλληνικαί, τῶν ἀγαθῶν καὶ φώτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ μεταδοθέντων εἰς αὐτὰς ὡς καὶ εἰς τοὺς Σλάβους δαφιλέστατα πρό τε τῆς Θεογονίας καὶ μετ' αὐτὴν, ἀδίκως δὲ ἀντιπιοῦνται τούτων οἱ ἀδελφοὶ Σέρβοι καὶ Βούλγαροι. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς καταδιώξεις καθ' Ἑλλήνων ὁ Ἑλληνισμὸς, εὐεργετικὸς πρὸς τοὺς Βουλγάρους δειχθεὶς, πάντοτε συνεπόνεσε, συνεπάθησε καὶ ἐστιγμάτισε μετὰ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης, διὰ τὰς τρομερὰς θηριωδίας τῶν Ταταρο-Κούρδων, τὰς φρυκτωρίας καὶ σφαγιάσεις ὅσας κατὰ Βουλγαρίδων οἰκογενειῶν οὗτοι ἐκακούργησαν. Συνεκινήθη ναί! ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπταέτιδας νεάνιδας, ὀρφανὰς πατρὸς καὶ μητρὸς σφαγέντων ἀνιλεῶς, ἐν Δακίᾳ καὶ Ῥωσσίᾳ ἰδῶν μεταναστευούσας. Ὑψωσε δὲ φωνὴν ἠχηρὰν καὶ πονηρικὴν ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τοι οἱ ὁμογενεῖς κληρὸς τε καὶ λαὸς ἐν Βουλγαρίᾳ, Θράκῃ τε καὶ Μακεδονίᾳ τὰ πάνδεινα ὑπὸ φανατικῶν Βουλγάρων ὑπέστησαν καὶ εἰσέτι ὑφίστανται. Ναί! ὁ Βουλγαρικὸς λαὸς πολλὰς ἐσχάτως δεινοπαθείας, σφαγὰς τε καὶ βασάνους ὑπὸ στιφῶν ἀγρίων ἐπειράθη, καὶ τούτων ἕνεκα ἅπας ὁ Εὐρωπαϊκὸς καὶ Ἀμερικανικὸς συνεκινήθη κόσμος· ἡ δ' Ἑλλὰς καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἐπισήμων διαδηλώσεων ἤρεν ὑπὲρ αὐτῶν διάτορον φωνήν.

Πλείστοι φίλοι τῆς Τουρκίας λόρδοι ἕνεκα τούτου ἐκηρύχθησαν πολέμιοι αὐτῇ. Ὅπως δὲ τῷ 1821 ἠγέρθη διάπυρος φιλελληνισμὸς, οὕτως τῷ 1877 ἐξήρθη χάρις εἰς τοὺς Πανσλαβιστὰς ἄκρατος φιλοσλαβισμὸς, τοσοῦτων καὶ τοιούτων λόρδων τὴν Ῥωσσίαν προτρεπόντων ἵνα καὶ αὐτοῦ τοῦ Βυ-

ζαντίου δεσπόση, πέραν τοῦ Βοσπόρου τοὺς Τούρκους ἐξελαύνουσα. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Αὐστρία Σύλλογοι καὶ Θίασοι ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς τοὺς Βουλγάρους καὶ ἅπαντας τοὺς Σλάβους συνέδραμον. Ὁ δὲ φιλειρηνικὸς τῆς Ῥωσσίας Αὐτοκράτωρ ὑπὸ τε τῶν Πανσλαβικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ ὑπὸ τῶν ὑπευργῶν τοῦ τόπου, εἴτινες ἐνόμισαν ὅτι οἱ Βούλγαροι ἦσαν κατηρτισμένοι πολεμικῶς κατὰ λεγεῶνας, ἐνῶ πράγματι οὐδ' ὀκτακισχίλιοι ἠριθμοῦντο οἱ ἐστρατολογημένοι, προτραπείς ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τοῦ Σουλτάνου ἄκαιρον, ἵνα μὴ εἶπω ἄβουλον, διότι ἠναγκάσθη μετὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν καὶ ἦτταν ἐν Πλεύνα, ἵνα ἐξαιτήσῃται τὴν συνδρομὴν τίνος; τοῦ πρίγκηπος Καρόλου, ὅστις ἤδη γαυριᾶ εἰκότως ἐπὶ τῇ λυσιτελεῖ συμπράξει τῶν Ῥωμύνων εἰς τὴν δευτέραν τῆς Πλεύνας ἐκπόρθησιν καὶ ἐνδοξον πτώσιν. Οὕτω δὲ πῶς ἤρξατο καὶ οὕτω ἐπεραιώθη εἰσέτι πάλῃ φρικτὴ πρότερον μὲν μεταξύ Κρατῶν, νῦν δὲ μεταξύ λαῶν, ἐν πολλοῖς μεσαιωνικῇ καὶ φανατικῇ, καταλήξουσα εἰς ἀποτέλεσμα μονομερὲς καὶ ἐφήμερον καὶ ὄλως ἡμιτελές, μεθ' ὅλον τὸ μέγα ἐν Βερολίῳ Εἰρηνικὸν Οἰκοδόμημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ γνώμη δὲ ἡ μᾶλλον ἐπικρατοῦσα καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν εὐγενῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἱκανοποιοῦσα ἤθελεν εἶσθαι, εἰ ὁ μεγάλθυμος τῆς Ῥωσσίας Αὐτοκράτωρ, ἀναγκασθεὶς κατελθεῖν ἐν τῇ κονίστρα, ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Μ. Πέτρου καὶ τῶν δύο Αἰκατερινῶν, ὅπως περιδύσῃται κλέος ἱστορικὸν ἀνεξίτηλον. Καί, εἰμὴ συνέφερε τῇ Ῥωσικῇ Κυβερνήσει ἵνα τῇ συμμαχίᾳ τῶν Ἑλλήνων καθιδρῦσῃ Κράτος Ἑλληνικὸν ἐν Βυζαντίῳ, Κράτος δὲ Δακικὸν ἐν Ἰστρώ καὶ Αἴμῳ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Τσάρου καὶ τῶν Μ. Δυναμῶν, καὶ τὸ τῆς ἄνω καὶ κάτω Μοισίας ὄφειλεν ἀνιδρῦσαι βασιλείον, τὴν Ἑλλάδα δὲ ἐπαυξῆσαι διὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἠπειρο-Θεσσαλο-Μακεδονίας καὶ μὴ περιχεῖραι τὴν Δακίαν, ἥτις ἐς αὐτὴν χώραν ὑπὸ τὰ νεύματα αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι, ἐνῶ ἤδη διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς Βεσσαραβίας ἀφηρέθη καὶ τὸ

γότητρον τῆς Ῥωσσίας ἀπὸ τῶν κατοίκων τῆς χώρας ἐκείνης, καταστάσῃς ἤδη μᾶλλον ἰσχυρᾶς διὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Δοβρούτσῃς καὶ εὐρωπαϊκῶς ἀνεξαρτήτου· διὰ δὲ τῆς παρεισφρήσεως τῆς Αὐστρίας, ὡς τινος σφηνός, εἰς τὰ πλευρὰ τῆς Τουρκίας φόβος, τανῦν ἐπίκειται διὰ τε τὴν Μακεδονίαν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἄνω Ἀλβανίαν.

Τοιαύτη τις λύσις ἀφ' ἑνὸς μὲν ἤθελε συνδιαλλάξειν ὁμοδόξους λαοὺς, φίλους τοῖς Ῥώσσις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὠφελήσει τὸν Σερβικὸν καὶ Βουλγαρικὸν λαόν, καὶ μάλιστα, διότι ἐλλείπουσιν ἀπὸ τοῦ τελευταίου συστατικὰ στοιχεῖα ἠθικοπολιτικά καὶ στρατιωτικά πρὸς σύστασιν Κράτους συμπαγεῦς καὶ διαρκοῦς. Διὰ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος πολιτεύματος καὶ τῆς βεβιασμένης ταύτης λύσεως, ἡ μὲν Θράκη καὶ Μακεδονία ἀλλὰ καὶ αἱ ἡμίσεις ὁμοροὶ τῆς Νέας Ἑλλάδι χώραι καθίστανται διηνεχὲς πολεμικῶν λησανταρσιῶν καὶ διαμαχῶν φυλετικῶν σάδιον· ἡ δὲ Βουλγαρία ἔρμαιον πολιτικῶν δολοπλοκιῶν ἐπ' αὐτῇ τῇ βλάβῃ τῶν συμφερόντων τῆς Ῥωσσίας, ἣτις μεταμεληθήσεται θάσσον ἢ βράδιον, εὐτως ὡς μετημελήθη καὶ διὰ τὴν Δαχίαν ἵνα μὴ εἶπω καὶ δι' αὐτὴν τὴν Σερβίαν, ὅπως ἔχουσι τόγε νῦν τὰ πράγματα ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις ταύταις τοῦ Ἰστρου καὶ Προύτσου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ.

17.) Note. « Cette origine Ouralo Altaïque des Hongrois, leur étroite parenté avec les Finnois avait déjà été reconnue par Klapproth, par Balbi, et avant eux, par deux linguistes Hongrois . . . C'est à la fin du IXème siècle que les Hongrois viennent s'établir dans la contrée qu'ils n'ont cessé d'occuper depuis cette époque.

Par la place qu'ils ont occupée, ils ont rompu l'immense réseau que les diverses tribus Slaves avaient tendu au milieu du Continent Européen; ils les ont empêchés de s'agglomérer en un vaste empire, qui eût peut être réalisé de bonne heure les rêves du panslavisme longtemps avant que cette théorie ne fut éclosée dans les esprits et formulée par les docteurs d'Agram de Belgrade et de Moscou.

Les Slaves ont reçu une atteinte mortelle de ce coin d'acier, qui s'est enfoncé dans leur masse compacte et l'a désagrégée pour toujours.»

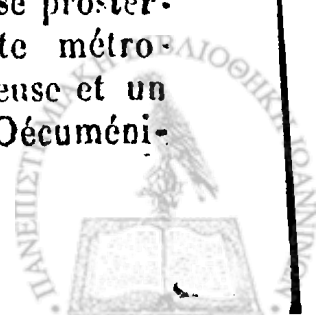
«Hist. Génér. des Hongrois».

E. Sayous. Paris.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἰδοὺ τίνα ἔγραφεν ἐν Λονδίῳ δαιμόνιος τις νοῦς Ἀριστοτελικὸς ἐν βίβλῳ, προμνημονευθείσῃ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος τεύχους, ἡ παρατίθημι γαλλιστὶ ὡς εὐφραδέστατα.

{ «Semant l'or à pleines mains, rivalisant ainsi de luxe et la splendeur avec le faste proverbial de l'Orient. Les ambassadeurs Russes tenaient leurs palais ouverts à toutes les infortunes, à toutes les injustices; leur voix prépondérante agissait sur les esprits avec une telle force, qu'elle emportait tout dans les conseils et dans la discussion. . . .

Il était bien naturel alors que cette nation orthodoxe, dont la religion, l'esclavage et les souffrances ont formé la compacité; que ces douze millions de Chrétiens de l'Empire Othoman, tournassent leurs sympathies et leurs espérances vers le souverain, leur corréligionnaire; n'étaient-ils pas habitués à voir ces représentants, resplendissant de gloire, de puissance et de richesses venir se prosterner devant l'autel de la grande Eglise Patriarchale, cette métropole d'Orthodoxie, et invoquer avec une humilité religieuse et un profond recueillement, les bénédictions du Patriarche Oécuméni-

que, sur l'autocrate de toutes les Russies et sur ses soixante millions de sujets orthodoxes;

Mais depuis que le Panslavisme envahit les conseils de l'Empereur, toutes ces formes brillantes, qui parlaient si fortement à l'imagination des masses, firent place à de simples missions diplomatiques aux habitudes éminemment bourgeoises; à ces noms superbes, qui, par leurs allures seigneuriales, savaient si bien relever le courage des opprimés, succèdent les noms peu ou point connus en Orient. Le Cabinet de St. Pétersbourg montra, toute fois, depuis lors une grande prédilection pour les Roumains, les Serbes, les Bulgares et tous les autres Slaves en général; quant aux populations Grecques tout en leur promettant beaucoup, il garrotta leur action et s'appliqua à paralyser leur native énergie.

De ce changement de système naquit une réaction pernicieuse parmi les populations Chrétiennes de l'Empire Othoman, et des germes de discussions intestines y furent jetés, dans le but de triompher de cette unité qu'un broyement continuél de quatre siècles avait opéré entre elles».

Ε.) Εί προσελάμβανεν, ὅπως ἔγραφον καὶ ἠγόρευον ἀπὸ τοῦ 1875 καὶ τῷ 1877 ἐν δημοσίαις ἐφεσπερίσιν, σύμμαχον τὸ Πελασγικὸν στοιχεῖον ἢ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις, οὐδέποτε ἤθελεν ἠττηθῆ διπλωματικῶς ὑπὸ τῆς Ἀλβιόνος, τῆς προσλαβούσης ἤδη τὴν Αὐστρίαν πρὸς ἀντίδρασιν τῶν Πανσλαβικῶν στοιχείων καὶ παρεμβάλουσας αὐτὴν ὡς σφῆνα ὀξύτομον ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ. Ἡ Ῥωσσία οὐδέποτε ἄλλοτε φθάσει εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Βυζαντίου, ὅπως τῷ 1877. Ἦθελε δ' ἀναμφιβόλως καταστῆ δικτάτειρα τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτῆς τῆς Ἀσίας κηδεμὼν, ἀντὶ τῆς Ἀγγλίας προσπαθούσης ἤδη ἵνα συνδιαλλαγῇ αὐτῇ διὰ τινος ἐνδεχομένου διαμελισμοῦ· ὁ δὲ Σουλτάνος ἤθελε καταντήσῃ ὡς πρότερον ὁ Ἐμίρ τοῦ Ἀφγανιστάν ὑπὸ τὸν Καίσαρα τῆς Ῥωσσίας, εἰ ὁ περίουσις Γορτσακῶφ καὶ ὁ βαθύνοσις Ἰγνατιέφ ἠκολούθουν τὴν ἀληθῆ καὶ ἐνδοξὸν πολιτικὴν τοῦ Μ. Πέτρου καὶ τῶν Δύο Αἰκατερινῶν, τῶν ἀπαραιμύλων τούτων Μεγαλοφυῶν καὶ Μεγαλουργῶν ἐστεμμένων Κεφαλῶν, ὡς πρὸς τὰ δύο Μεγάλα τοῦ παλαιοῦ Κόσμου Ζητήματα, τὸ Γαλλικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικόν. Ἡ Ἑλλάς ἐλυπήθη κατάκαρδα, διότι δημοκόποι τινὲς ἔρριψαν πρὸ πολλοῦ τὸν δαυλὸν τῆς διχονοίας ἐν τῷ κόλπῳ τῶν ὁμοδόξων λαῶν, καὶ κατώρθωκαν ὡσθ' ἵν' ἀποχωρισθῶσιν οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Οἰκουμενικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὑφ' ἧς τὰς πτέρυγας, ὡς ἔλεγε μοι ἐν Ἀθήναις μετὰ θυμὸς τις Κεφαλλῆν, ὁ Κ. Ἰωάννης Λυκιαρδόπουλος, ἐσώθησαν ἐν καιροῖς χαλεποῖς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, παραδοθέντες

χερσί τε ποσί τε τῇ Ῥωσσία τοῦλάχιστον ὀρθόδοξοι, οὐχί δ' ἑτερο-
δοξοὶ ὡς οἱ Πολωνοί.

Ναί! Ἐνῶ πρό ἐνός περίπου αἰῶνος ἡ πολιτικὴ τοῦ Βορρᾶ ἔτειν
πρὸς ἀνίδρυσιν ἰσχυροῦ καὶ μεγάλου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὡς ἀπο-
δείκνυται ἐκ τῶν μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Ῥωσσίας ἀνταλλαγείσων
περὶ τούτου ἐπισήμων ἀνταποκρίσεων μεταξὺ τῆς σοφῆς Αὐτοκρα-
τείας Αἰκατερίνης, τοῦ σοφοῦ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ, τῶν φιλοσό-
φων Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου τῆς Πρωσσίας καὶ Βολταίρου τῆς
Γαλλίας, μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος ὑπεβοήθησε τὸν
φυλετισμὸν ἐν τοῖς Παριστρίοις καὶ ταῖς τοῦ Αἴμου χώραις, ὅστις
ὑπὸ Προσηλυτῶν ἑτεροδόξων ἐπεδιώκετο καὶ ὑπεθάλαπτο, καὶ ἰδοὺ
ὁ πολιτικὸς οὗτος προσηλυτισμὸς κατέληξεν εἰς σχίσμα μὲν μετα-
ξὺ ἡμῶν τε καὶ τῶν Βουλγάρων, εἰς χάσμα δὲ μεταξὺ Ἑλλήνων τε
καὶ Ῥωμύνων. Οὕτω δὲ πῶς πολιτευσαμένη καὶ μεγάλη τις μερὶς
ἐγκατεστημένων πανσλαβιστῶν ἐν Ῥωσσίᾳ συμπάρεσσε καὶ τὸν ὀρθό-
δοξον καὶ ἱπποτικὸν τῆς Μεγάλης ταύτης Αὐτοκρατορίας ἀριστοκράτην
λαὸν, ἵνα συνταχθῇ τῇ ἄλλοπροσάλλω ταύτῃ πολιτικῇ. Ἰδοὺ δὲ πῶς
ἡδικήθη ἔθνος πολυπαθὲς καὶ δύσμοιρον, τὸ Πελασγικὸν, οὐπερ τηλι-
κοῦτοι καὶ τοιοῦτοι ἄνδρες, Κληρικοὶ, Πολιτικοὶ, Ναυτικοὶ τε καὶ Ἐμ-
ποροὶ, ἀλλὰ καὶ Στρατιωτικοὶ, ἀνέκαθεν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ φῶτα
εἰς τὰς παγετώδεις καὶ κεχερσωμένας ἐκείνας ἀρούρας, ὡς καὶ τὸ
ὑπὲρ Πίστews καὶ Πατρίδος φρόνημα μετωχέτευσαν καὶ διὰ θυσιῶν
πολλάκις ἐβιότευσαν, ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου, ὑπὲρ τῆς ἀναβιώσεως
τούτων τῶν λαῶν, πολλάκις δὲ καὶ πρὸς βλάβην αὐτοῦ τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ ἀκουσίως αὐτῶν συντελέσαντες.

Ναί! Ἀγέτομοι καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἢ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπερειδόμε-
νοι ἡδικήθημεν, καὶ ὅμως ἱπποτικώτεροι πάντων τῶν Ἀνατολικῶν
ἔθνων αἰετοτε καὶ νῦν ἀνεδείχθημεν. Οὐδόλως κατεδέχθημεν ἐπισή-
μως ἴν' αὐτοῖς συνεπιθεθῶμεν κατὰ τῶν μεμονωμένων Ὀθωμανῶν,
ἀκαταβλήτων ἐκ τῆς πτώσεως τῆς Πλεύνας δειχθέντων, τοῦ τῶν
Ἑλλήνων Ἑλληνωνύμου Θεοῦ ΙΗΣΟΥ κρείττον τι, ἵνα κατὰ Παῦλον
τὸν Οὐρανοβάμονα γράψω, προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τῶν
Πελασγῶν, *συνετιζομένων εἰς τοῦπιόν*, τελεσθῇ τι πάγιον καὶ διαρκές
πρὸς λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ Προβλήματος. *Εἶθε!*

ΣΚΗΠΕΤΑΡΑΙΤ

ΕΔΕ

ΕΠΑΣΤΑΜΙΑ ΕΤΙΟΥΡΕ ΝΕΕΛΛΗΝΙΣΜΟ.

ΣΙΝΤΕ ΡΙΜΗΤ ΣΕ ΚΡΕΜΤΕΣ

ΤΕ ΚΡΑΘΥΤΣΕΡ ΦΛΟΡΙΣΤΕ ΣΚΗΠΟΝΙΣ ΤΕ ΒΑΛΛΑΔΕ

ΣΙΝ ΚΟΣΜΑΙΤ

ΠΡΙΝΔΙΤ ΤΕ ΒΕΛΛΗΝΙΣΜΟΙΤ

ΕΔΕ

ΚΑΠΕΤΑΝΕΤ ΤΕ ΣΗΝΤΩΡ ΠΡΕΠΑΡΑ ΕΤΕΣ

ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΣΕΤ

ΣΕ ΣΚΗΠΕΡΙΣ.

Τέρε λαόσι κε λεφτόν πέρ κλήσεται έδè πέρ Βάτρατ σπέιτ ήαγκά
δάλε νικήσε δυναστίν τε σε ούχίτ κι καρμπούερε πά τε νδρέίτε.

(L'Orient rendu à lui-même).

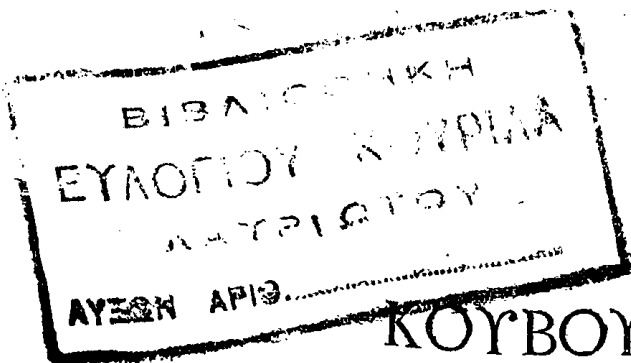
Μέ μάλετ έδè φούσιετ τε Σκηπερίσε γκένδεν σιούμε τσιομπένε
έδè λιουφτετζίν κέ ντετάα γκένδενε άδέτετ έδè συνεθίσουρατ τέ
Ήομηρόιτ. Νδè Σκηπερι μπρένδα, σι κούντρε σκρόαντε νίη Φραντσέζ,
σιούμε σκένε τή 'Ιλιάδος έδè τε 'Οδυσσειάς σι έδέτε Αίνιάδος ρεφέ-
εν, κέ σιούμε πα ή γκά άτò ίάνε Κενδρόχεν.

(«Δεκέβαλος» 1874).

Κέ Πολιτισμόια έ Γκέγκεβε έδè έ Μυρδίτβε μεζι ριούν μπρένδα,
γκα κε λίψεν τέ κοινωνίσε, κέ κατò ίάνε βέτε, συμπέπετ τέ άγρε-
σίρες τέ μεντάρεβετ λαός-βετ Σκηπερίσε.

(Illustration de Paris).

ΚΟΥΒΟΥΝΤ ΤΙ ΠΑΡΑ ΙΣΕΤΕΘΗΡΟΥΡΗΤ

Ω Σκητιάραι Πελασγόνοι!

Ἄτὰ τε πάριτ Κιέ ἔρδε Κατοῦ ἰάνε ἀτὰ τε βένδιτ σέ Ἰάφεθιτ ἢ
ἢ Ἰαπέτιτ, ἀτὰ κέ Κιούεν νδρούσιε Πελασγόνοι, ἢά φάρα ἔ Ἰαπε-
τόνιτ, πὰς Πίνδαροῖτ ἐδέ Ἡσίοδοτ ἐδέ ἀτέ τε πὰ βδέκουριτ Ὀ-
μηροῖτ.

Κατὰ συμπρίτεν σι ἐδέ γκά ἔ τε τιέρε βήσσε τὰ Ἀναδολίσε, πὸ
μετέπρ γκά ἰ Κάουκας, Κοῦ ἔστε νίη χώρα ἐμάδε, κέ Κιούετ ἐδέ
τανῦ Ἀλθανία Πάρη, ἐδέ νίη οὔδε Πόρτατ ἔ Ἀλθανίσε, γκά Ἀ λ-
β ε τ ἢά Ἀ λ π ε τ, Μάλετε Βάρδα, Κέ σανδέμι Παστάν ἐδέ ἔμπρι
οἰ μιλέτιτ Ἀλθανοί. Ἀ λ β ἐδέ Ἀ λ π, σι πὰς γλιούχιε Γοτθίσε,
Κελτίσε ἐδέ Δακίσε, πόδε σι πὰς Ἑλληνίσε, σινὸν Μάλι Βάρδα.

Πελασγόνοι ἰά Πλέκοι Κινδρόανε Θράσε Ἐδέ Μακεδόνην, πὸ σι
Ἐδέ τε σύπρεμεν Ἐδέ τε πόσμεν Μοισίην, Ἐδέ τέρε Σκηπερίνε ἐδέ,
Ἡπειρο-Θεσσαλίνε· σι ἐδέ πασντάν Ἀττικίην, Ἐδέ Βοιωτίνη Ἐδέ
μέτε σιούματ Νῆσοι τ' Ἀδρίσε, τε Ἰονίσε ἐδέ Αἰγέσε.

Ἐνάσμη Ὀράκοι ἔ Δωδώνητ ἴστε ντερτιμ Πελασγώνιβε. Ἐδέ ἄ-
νεσε Δωδωνήσε ἐδέ ἄνεσε Φθίαν φυλαί τε Πελασγώνιε ἔ Κινδρόανε,
Σελλίντε ἐδέ Ἑλλίν τε, κι γκά ἀτὰ ἰάνε Θεσσαλοίν τε ἐδέ Ἑλλη-
νόσετ, Κοῦ ἐδέ Ἑλλα ἐδέ Ἑλλάδα, σέ δέ Ἑλληνοί ἐδέ Δώρι σι ἐδέ
αἰοῦ Γραικού, Κι' γκα αἰοῦ ἐδέ Γραικία ἔ μάδε, σάνκε Ἰταλία, πὸ
ἐδέ Σκηπερία ἐδέ Τυρρηνία (γκά Τυρράνα) κι' γκά ἀτὸ Ἐμπρατε
πάρα ντέ γκλιούχετ Σκηπερίσε, ντὸ μὲ θέν Αἰολικίσε νέ Σκηπετά
ρετ ἀπαντήσημ.

Γκά σιούμ κὸχ γκέρ τανῦ φάρα Πελασγώνιβε, Κε ἔρθ τιάτρε ἔρε
Κινδρόε ἐδέ πολιτέψει Ἀναδολίνη, ντάετ τανῦ, ἐδέ τανδὸ βήσση
σάῦ γζόνετ πρε βετσια, Κε αἰὸ ἐνδάρα ῥεφέν νιπρίσιε ἐδέ Σκηπετά-
ρετ ἐδέ Γκρέκουτ. Τιάτρε ἔρε ὄργάνι ἰκατιούρε συντάραβε ἴστε
μπέσσα ;

Μυρδίτετ τρίματε λιούφτες ἐδέ τε πὰ τρομάζουρ Τόσκε ἀρούανε,
σέ ἰάνε ἐβλιάτρε Κέιε ἐδέ τε κασάϊ νένε μὲ τετιέρετ Πελασγώνι,
πόσε ἐνδρούανε μπέσσην. Βουώνηαίτ' ἀρούαν σέ ῥένια ε ῥίζα σέ

τιούρε ἴστε νίη Βάτερ Ἰμπρετερίσε Σταμπόλετ, σὶ ἐδὲ Μπελέρετ ἔ
 Τυρράνας, Κὲ ρίεθ νὲ νταμάρατ ἔ τριούρε γκιάκ ἢ Καστριότητ. Τὲ
 Ντάρητ τάανε (Σκηπετάρεβε ἐδὲ Ἑλλήνεβε) κολάητζιεψ Κράλετ
 ἐτὲ τίερεβετ, ἐδὲ νίη νδίτε Κὲ τὲ σκίονεμι νδὸ τε σιόεμι νδὲ τσιὰς
 κὲ Χούμπμε. (Νεολόγος ἀριθ. 617).

Κὲ τὲ κατὲ μιλέτι Σκηπετάρεβε, ἔ πρὲ ἔ μπάχτι τανῦ τραζόνετ
 κέχη μὲ μπέρη· τὲ φλιουτουρώνι κονδύλι ἐδὲ τὲ σκρόαν πάχι χαρα-
 κτῆραν, μπέσεν ἐδὲ γκλιούαν, Κὲ τεσιόχε Σκηπετάρη, οἱ Κηστέροι
 ἐδὲ Τούρκ, σὲ τάνε Ἑλληνόζε τὲ νίη μιλέτι, γιὸ δὲ Σκλάβο, ἐδὲ
 Ἰταλόε, ἐδὲ Γότθε, ἔ ἀστοῦ νδὸ τὲ νιόχε Κοῦ κινδρόν ἐνδρέϊτα ἰντε-
 ρέσε ἐτὶ, ἔ τσίλα ἐφούνδιτ σὲ τῆϊ, σὶ τὲ κουπτόνεν ἐδὲ τὲ μάρε
 νὲ οὔεσι τὲ πάρητ ἔ τῆϊ Μπελέρετ μὲ Ἀρχόντετ.

Μπὲν λοιπόν τῆ Κιουάρητ ἔ Σκηπετάρεβε κὲ τὲ μελετήσεν μὲ τὲ
 βερτέτ κὰ τὰ Κεστιόνε (ζήτημα), Κὲ τὲ μὸς ἰάπεν τέ τε γκιούαρε
 φάρε με σερετλήκ τεχούια, Κὲ ἀτὼ κάνε νίετ κὲ τὲ ἀνδάϊνε νέβε, σὶ
 σιόγεν σὲ ἐδὲ ἀτὰ ἱστορικοῖν τε ἐδὲ τε νδίτουριτ Εὐρώπετ ἰάν νδὲ
 νίη φιάλε τὲ νίη μιλέτι σὲ Σκηπετάρεβε ἐδὲ Ἑλλήνεβε γκίθε νίη
 νδούκαν.

Βερτέτ ! ἰάκενε ἐδὲ ἰάπεμ δόρα Βελεζερία νέβε τὲ νδοῦ σὶ μιλέ-
 τιτ σὶ πρίνδρετ νδὲ ἐβλιάρετ, πὲρ νίη τὲ λίδουρ νδεμὲς τὲ ἔνε πὲρ
 γκίο ἀτὰ ἄς με, Κὲ σνὰ νδούανε. Ἄς νίη γκὰ νέβε πρεπάρα Ἑ-
 βολουτσιόνε ντὰ αὐλή τε ἀσλὰν Ἀληπάσσεσ, ἐδὲ μὲ τὲ γκρίτουρ
 κόχε τὲ κασάϊ πὸ ἐδὲ πὰς τὲ γκρίτουριτ κόχς μὲ τὲ ρένδιτ Ἰμπρε-
 τεριλήκ, ἄς νδὸ νίη γκὰ νέβε νούκου νδὲ βελαζερίνε ἐδὲ τὲ νδρέϊ-
 τινε τὲ Ἑλλήνεβε νδὲ Σκηπετάρετ. Πὸ ἐδὲ νὲ μπέμε σιούμε ἔρε λι-
 ούφτε νὲ μέστόνε νὲ Πελοπόννησο, ἐδὲ νὲ Ἡπειρο, ἐδὲ νὲ Στερεὰ
 Ἑλλάδα, τὲ μπέρατ κατὸ νδούκεν σὼτ τσεγιάνη σὶ κούντερ τέρε
 βέντι, ἀῖο κὲ κε τιάτερ ἔρε πλιώτ Νινέρες, μπέτ πὰ νινέρες. Πὸ σὶ
 ἰούβε Τούρκ-Σκηπετάρε, κε μπάνιτ ἄρμε μπούσεσητ ποθούαϊ σὲ
 νὶ ε μ ε λ ε ο ὦ ν μὲ νὲ κριούε τὲ Κσὰ ἔτε, τ α ν ὦ ἄς γκιούσμετ
 νούκου μπέτη· σὲ ψὲ λούλια ἐδὲ ἔζγκεδουρα ἔ ἀσκέρεβετ ἐδὲ βιλα-
 ετλίνθε Σκηπετάρε σὶ μπέρη μὲ γκίθε μπέσε ἰουσμέτ νὲ ἀτὰ ζαπη-
 τούαρ κιαρέβετ, γκέτι κουνδὸ βάρα, ἐδὲ γιὸ ντίτεν ἐμίρε ἐδὲ τι πὰ
 ἐρδερούαριν, σὲ ἐδὲ τὲ τίερατ κομισίτς μιλέτε, Βουλγάρη, Σῆρμπερ,
 Βελεέ· Ἑλλήνη Κὲ νὲ κρούϊε σγκιάτι ἐδὲ μὴ Ἀλῆνε ἐδὲ μὲ Κωλέτνε
 ἐδὲ μὲ Γκιολέκαν, ἐδὲ τανῦ σγκιάτ νδόρεν νὲ Σκηπετάρη. Χάσελ
 Ἑλλήνη νδὸτ σιέλε ἐνδέπ νὲ τερτίπετ, ἔ νὲ τερμπιέτετ, ἔ νε τὲ
 κθούαριτ τὲ γκιούελ Σκηπετάρητ, Μουσουλμάνετ ἐδὲ Χριστιάνιτ, σὶ
 σιέλ ἐνδέπ μὲ τερμπιέτετ τὲ Ἰσραηλίτετ ἢ ἀτὲ Τούρκετ νὲ Μωρέα.
 Χάκετ ἐδὲ τὲ νδρέϊτατ τὲ Πολιτίσε ἐδὲ εὐσιάτρεσε τὲ νιηεριούτ σὶ
 πολίτ ἰάνε σκρούαρ κίε κούρι νὲ Πολιτικὸ Κωδίκ τὲ Μωρέσε, μὲ

γράμματε χρυσάφτα ἐτέ πὰ πρίσουρα πὰ τζιέρε ἰάστε ἐδέ πὰ νδά-
ρε ἄς νὸ νίη μελέτ ἐ νὸ νίη μπέσε.

Νδῆτα ἐ μπας σκούριτ πὸ νδρίτ. Τὲ νδιού 'Επιτροπίντε τὲ κομ-
σίβε Κράλεβετ μπλίδεν=Ἑλλήνε ἐδέ Σκηπετάρε λέτε οὐνδίσιμε,
λένε νδούαμ νιέρε τιάτρην. Διάτα ἐ Βερολίνητ μπασκούϊ τανῦ νίη
τσόπε τὲ μιλέτιτ τόνη Πελασγίσε μὲ τὲ τρέ μεδιέτε Πρωτόκολλον
ἐδέ νίη ζέτ-ἐκάτρην (24) ἄρθρο. Νισάν 'Ἰμίρι! Σπρέσατ ἔ Πελα-
σγώνβε, Σκηπετάραι ἐδέ Ἑλλήνοι τὲ φούντ τὲ μίρε πὲρ πὰκ σταϊ.
Πὰ λὲ τὲ βέμε, πὰ λιούαρε μὲ μὲ νδρέϊτεν μὲ Ἐλευθερίνε ἐδέ Βε-
λαζερίνε τὲ μπασκούαριν τὲ μπέσσεσ μπαμπαλάρεβετ τάνε, τὲ κίε-
νεν τὲ μιλέτιτ τάνε ἐδέ μαλουρίνε ἐ βιλάέτιτ. Κάμ σπρέσε τὲ
νδρέϊτ κὲ Ἰμπρετρι ἔ Μωρὲσ, Ἑλλήνετ τὲ τέρε, νδούαϊ μὲ γκίθε
ζέμπρε μπαχτλήνε τὲ ἀτοῦ ρέβετ νιὲ ρίνε νδὲ Δὲ τὲ Πύρροσ, τὲ Σκεν-
δέρθεη ἐδέ τέ τε μάδητ Ἀλέξανδροῖτ. Ἰμπρέτι Γεώργι νὲ νδὸτ ἰέτε
σὶ Βίκτωρ Ἐμμανουήλι, νὲ νδὸ κίε τὲ κιούετ δρέκ Ἰμπερέτ ἢ τε
γκίθε Πελασγώνβετ.

«Κούρε Σκηπετάρετ τὲ μὸ; λεφτόνε περμὶ Ἑλλάδεν νὲ νδὸ
Σουλτάνι, λέτε λεφτόνιε νὲ ἔρθητ ἀσκέρ ἢ Ἑλλήνεβετ νὲ βίσειτ τάνε
ἰούβε τὰ γάλλε ἐδέ τὲ κενδρόνι μὲ Ἑλλήνετε. Νὲ ἰουδέτε Σουλτάνι
(Παδισάχου) ἄρμε ἐδέ πλάτσκατ ἐ λιούφτεσε κὲ τὲ λεφτόνι περμὶ
Ἑλλήνετε, τὲ μὸς ἰμίρνι, σὲ ὅτ πεσόνι ἀτὸ κὲ πεσοῦαν Μποσνιάκετ
μὲ Ἀουστρίνε. Νδότε βρίτι, νδότε σκλαβώσεν φερμὶα τούαϊ, ἐδέ
νδὸτ νδάετ νὲ νιερεζίνε γκέϊα τούαϊ. Ἑλλήνετε κάρι Νόμε τὲ μίρε
ἐδέ τε μπέτι μὲ κατὰ. Κάμ ἀμαρνδὶ κὲ ὅτ ρώνι.

Πὸ νὲ νδόνι κὲ τὲ ἴδι τὲ γκριτ ἐτῆ βίνι νε Ἰμπρετερι τὲ Τουρκίσε
σίσι νι τέρε γκένε τούαϊ, ἐδέ σκόνι νὲ Σταμπὸλ.

Καστοῦ τὲ κήνι οὐράτενε τίμε τὲ τέρε κὲ τὲ μὸς λεφτόνι μὲ
Ἑλλήνετε».

(Ἐ Διάτεσε τῆ Ἀβδούλ-μπέουτ Σελήμιτ γκαϊ Δελβίνα.)

Σκηπετάραι! Μὴ μὲ σιούμεε μπεσε-λήκ νδότε γκένι νὲ Ἑλλήνετε,
σὲ νὲ τὲ τιέρε μιλέτερ. Νὲ νδόνι, νδεγκιόνι κατὲ κὲ ἰοῦ θόπε ἔ ἰοῦ
θερέτ Βιλαετλίου, αἰοῦ κὲ γκίθε νίη μὲ σιούμεε γκιούερα πὲρ μιλέ-
τνε τούαϊ ἐδέ τάνε νὲ Βουκουρέσι, νὲ Σταμπὸλ, ἐδέ νὲ Ἀθήνε ἐδέ
νὲ Ἰαννίνα σκρόϊτε, πὰ νδὸ νίη φαίντέ τε τῦ, ἐδέ νδὸ νίη τὲ κτιούερ
τὲ μένδιεσεῦ τὰ Νδριούσε, κλήτσι ντότ ντάνη κατὲ τὲ τσουνδίτμεν
ἐδέ κίε ἔπ γζέτε τὲ Κερκούαρ τὲ Ἑλλήνεβετ ἐδέ τὲ Τούρκεβετ.
Μὲ κόκε τούαϊ λέτε γζέτε τσνδὸ φιάλε ἐδέ κρίμα.

Κίνη σεντέτ!

ΘΩΝΑΣ Α. Π.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΣΚΗΠΤΑΡΑΙΤ
LAL

ΕΠΑΣΤΑΙΜΙΑ Ε ΤΙΟΥΡΕ ΝΕ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΙ.

ΚΡΙΟΥΕ Ε ΠΑΡΕ.

Ντέ τὲ σίπερμεν ἐδὲ νδὲ τὲ μέσμε Ἕπειρο, παστάϊ νδὲ μάλετ τὲ Γραμμόζιτ ἐδὲ νὲ Ἀκροκεραύνετ γκέρ μὲ μπρέ τὲ Πίνδος ἐδὲ μὲ τὲ γκιάτε τὲ Δρυϊνος, κὲ γκιάϊ Ἀδριατικία ἐδὲ γκιάϊ Ἰονιοῖ γκέρ ντέ ντέτ τὲ Λίγαϊες, πὸ ἐδὲ νὲ τσὰ Νησοῖ ἐδὲ ῥότουλ Ἀττικίσε, μπάσισε ἐδὲ τὲ περνάσε ῥίνε Σκηπετάε, κειὸ ἐβιέτερα ἔ Πελαγοίσε ἐδὲ τρίμια μιλέτ, κτὰ μπούρα ἐδὲ τρίματ κὲ λεφτούχιν πέρ μπέσεν, ἐδὲ ἐμπάιτενε ἔ ἤροῖτενε νδὲκ τερτίπετ ἔ τερμπιέτετ ἐτιούρε. Σκηπετάρικτ κρούεν ἄσελ μπαμπαλάρετ ἔ μιλέσιτ Ἑλλάεβετ.

Σκηπετάρικτ ἴανε τ'ανακατόσουρ μὲ Σέρμπριτ νεμὲς τὲ περρὸνίβετ Πρσνδρένιτ ἐδὲ Ἰπτες, Βράνις ἐδὲ Μητροβίτσες, Κορσι τε Βσνιακέβετ νεμὲς τὲ Κολασίνιτ, Ἰβάνιτ ἐδὲ Νόβι Παζάρικτ, πρἄνε Καρδαγλίνβετ νὲ τὲ νδάρε Ζίντες ἐδὲ μὲ τὲ γκιάτε τὲ Μοράσκες, Κλεμέντες, ἐδὲ Ζέμος, ἄφερ Βουλγάρεβετ μὲ τὲ ντάλιε νδιέλι, Διβράνεβετ ἐδὲ Ἑλληνοβλέετ μὲ Ὀχρίνε, Μοσκοπόλιεν, Βυθκούκνε ἐδὲ Βεράτενε.

Κτὰ σὶ ἐδὲ τὲ σιούμετ τὲ βιέτερ λάροσε γκιάϊ, ἄνετ τὲ Εὐφράτιτ ἐδὲ τὲ Γάγγης (λιούμεβετ) μὲ νδέτνε ἔ Κασπίσε ἐδὲ μὲ μάλετ ἔ Καουκάσιτ μπένε σκίνε (τ σ α ν τ ἔ ρ ε) νὲ μὲς τὲ Ἰβήρεβετ ἐδὲ Κασπίσε πᾶς τε γκεσδίσουριν Οἴκου μὲ νης τὲ Διονύσετ, ἐδὲ σκόνιν ἴεταν νὲ κρούε τὲ Κυκλώπεβετ ἐδὲ τὲ Μαλεσόρεβετ ἐδὲ τὲ τσομπένεβετ, κρούεσιν γκιάϊ κερὸν (Διονύσι) Σκηπετάρε Ἀρειάε; ἐδὲ ἄϊε βέντ Σκηπερὶ γέρ μὲ τὲ σὸτ κιούετ, ἐδὲ οὐδα ἔ γκούστε ἔ Καούχασετ «Πόρτατ ἔ Σκηπερίσε» οὐκιοῖτ, σὶ κούνδετ Πόρτατ ἔ τὲ τσέτιτ (Θερμοπούλαις).

Με Κτὰ νιέρες τὲ Κασπίσε,

Μὲ κτὰ Σκηπετάραι Ἀρειάναί.

Ἄτιέ μιλέτι Σκηπετάραι τρίμα
ἐδὲ τσιομπένερ. . . ἄτιούρε κὲ

ίετα σί ε Κυκλώπεβετ, θότε, εστε,
νδομεθόνε με ρεατλήκ ε πά μουντίμ.»

(Τε Διονούσιτ Πε ρ ι ή γ η σ ι ς ε Ντιούνιαλήκουτ).

Κε ανδέϊ σί ουδμ.πρύαν γκαϊ μιλέτετ τε Μογγολοτατάρεβετ ιδε Φιννοτουράνεβετ ερδε νε Θράκκε κε έκιόϊτενε Τράσιε, σί κούνδεο έδε Έλλήνεβετ, έδε ούντάνε ε ουζγκιάτενε, σί Στέρκετε ήχ Νοσί-τεριτ, με τέρε βέντιν ε Αϊμος, πò έδε μούαρ τέρε βήσζετ ε Ίλλυρίσε έδε Ήπειρος, έδε κε ανδέϊ νε νησι έδε νε σιούμεε βήσσε Μωρέσε ε τε Ίταλίσε πάρα ε πάσ κενδάϊ ού ωδε.

Πò με κτε με τε κάτρεν νδέγκε τε φάρες μιλέτιτ τε Ίαπετονίσε, κε με κτε βέτεμ μπασκούαρ ε μπασκόινε μικσοί άκόμα, κενδρούαν με νίη. Νισιάν ίτεθέναβετ εστε γκιούα ε βιε τε ρ ίκτι μιλέτι, άιò κε ουρεφιούε σοί με Αιολίδενε έδε Δωρίδενε έδε νένα ε Γραικίστης γκαϊ σιούμεε τε τσουνδίτεμε, Κε φήλε περ Σκηπτάρτε, σί Μάλτε-Μπρουν, Θωνμάνν, Κυπριάν-Ροβέρτ, Γεώργι Χάνι έδε Σέν Μαρτιν, έδε σιούμεε βένιε τε καϊ γκέτιμ. ε νε τε Όμήριτ γκιούενε έδε νε τε καϊ τε νδάρεν τε Λατίνισε Βιργίλιτ, γκαϊ άπό κε νδούαλε γκιούερατ τε ρέα, κε φλίτενε τανυ.

ΚΡΙΟΥΕ Ε ΝΔΙΟΥΤΕ.

Με κτε λαόζε Πύρρουα τζόρι άσκέρε νε Σικελί έδε νε Ίταλί έδε έρδε γκερ νε Ρώμ. τούκιε μούντουρ τε τίερε. Πουνόϊ σουράτ τε τεμάδητ έδε παμούντουρετ τρίμιτ, νε μός λεφτόντε μιλετόρετ τε τοί. Έλλήναιτε, σί κε ανδέτ κειò με νέβε κε νε κριούε τε μπείιμε ζετλέκε (τέντρα) έτε βέμι κόντρα νε μερ τάνε, έδε περ κτε κάουζε ουβογγελιούαμε ε ουπαξούαμ. γκαϊ τε γλίθε μιλέτριτ. Γκαϊ κιού λαόζοι Φιλίππι μπέρι, με τε ρενδούαριν τε σε μάδες έδε μενδάρες Ήπειρώτεκες Όλυμπιάδες, σιούμεε τάγμα τε φόρτε ε τε σγκέδουρα, άπό κε λεφτούαν σιούμεε έδε τριμερίστσε με τάγματ ε Μκεδονίσε περ με σιούμεε σοϊτάρε έδε τιάτερ σοί νιέρες. Κτά τε πάρετ κε Ήλπετ έδε Ήλθεν έδε μάλε Ήλμ.πάνε άρερ Λάτιον, πò έδε νε μάρτσιμ μπρέντα Ήλβιώνεν, έδε γκερ με κτε Σκωτίνε ουγκίτνε ε λεφτούαν τε ούαϊτ Σλαβοβουλγάροι, πò με νε φούνδ χουμπούσνε έδε σί κούνδεο γκιούα έτιούρε ούνδριουσιούα νε Καραδάγ έδε νε Συνιόρετ τε Βίσνιησ ε Σερβίσε, έδε γκαϊ κιού σεμπέπ τε σύπρεμιτ λαούζε, σε φίρμα ε φουσκόσουρ έδε έρένδε, κε έοδι περ μι κτά ε ούτσιά σί καταρράκτ ε ούμπένε Σλάβερ.

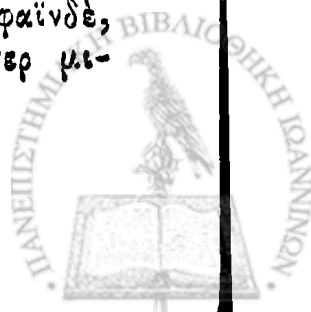
Μπάσκε με Σκηπτάρετ Έλλήνετ, μπάεσιν ήχ με Ίμπρέτερε, ήχ με φορτσατόρε, έδε κούρε νούκου έρδε ζέτ (Κόντρα) άσ κε νε κριούε άσ νε τε μέσμεν ίετε, έδε κηò ννιετ ε κά νισιάν τε πά γκενιούερε γκαϊ σοί ίμπαμπαλάρεβετ τάνε με άτά, έδε γκαϊ έπα τσάρα μικσι

ἔ Σκηπτάρεβετ ἔ Ἑλλήνεβετ, κέ τὲ νδιου πάλετ ἰάνε Πελασγόνοι. Σκενδερμπέου μὲ Σκηπτάρετ κεντράϊ περμὶ νδιου Σουλτάνε ἔδ Ἰμπόστι. Παστάϊ σκόϊ μὲ ἀσκέρ πέρ τὲ νδίρε νὲ Ἰ-αλί, σὶ ἰπάρι ἰτὶ ἑλίνδουρι Πύρρουα, ἔδὲ γκένε εὐγκθιούε κέ τὲ βδέσε μὲ νάμ. ἔδὲ πὰ πόστουρ μὲ φούσιε τὲ νάμιτ ἔδὲ τὲ πὰ βδέκιεσ νὲ βιλαἔτ τὲ τύ. Βάρι ἰκτὶ γκένδετ νὲ Ἀκρόλισσο ἄφρ Κρούας, κέ Τούρκιτ ἔ ἄπνε κέ τὲ νδάϊνε Κόσκατ ἔτῖα, σὶ τὲ μπέτουρα τὲ τριμερίσε μὲ νισιάν. Ἐδὲ μὲ σιούρε ἔτῖ φερκόϊνε ἔμ πρέϊνε κλέτσετα ἔτιούρε κέ τὲ ἄπεν νδομεθένε τεμῖρεν ἔτριμερίσε. Πὸ σιούμε Μπεϊλέρε, σὶ τσά Πρένγκο, κένε ἔδὲ τανῦ ἀκόμα, κέ σκόϊνε ἰέτε τριμερίε πὸ ἔδὲ καπετανλέκου, σὲ νὲ βάθτ τὲ Ὀυήριτ. Πὸ μὲ νὲ φούνδ ἰάνε μπέσενε ἔδὲ τὲ λιούδουριμ μὲ νδιτουρὶ τὲ ΚΡΙΣΤΙΤ τὲ Σκηπτάριτ τὲ νδιου ἰάσε ἔδὲ σγκιόθνε τὲ βνδέκουρεν μπέσε μὲ κλήτσ τὲ Μωαμέτιτ, κέ τὲ μὸσ οὐμπάσιν γκιόϊα Σπαϊλήκετ ἰὰ Ἰμπλιακλέκετ ἔτιούρε τὲ ἴσεσ, οὐγκιουσμούαν γκαἶ τὲ ζότριτ ἔτιούρε Τουρκομάννε. Κεἶὸ ἔνδένιουρα ἔβούκουρ ἔδὲ πλιότ νιέρεσ ἔ Γίγαβε ἔδὲ Τιτάνεβε, Μυρδίται βετ ἔ Διβράναιβετ, Π α τ ρ ῖ δ α, ντομεθένε, ἔ Γ γ ἔ γ γ ε θ ε τ ἔ Τόσκεβετ, οὐμπὲ βέντ ἰτὲ κιάρεσ ἔ τὲ σόσσυριτ Νιερεζίβε.

ΚΡΙΟΥΕ Ε ΤΡΕΤΕ.

Ἄφρ πέρ πάρα τὲ κτὶ νιὲ κίνδ μότι Ἰμάδι ΚΟΣΜΑΗ, νιὲ μὲ Ἀποστοῖτε, μὲ μέντιε, νδιτιουρὶ ἔδὲ τεμψούαρε, μποδίσι μὲ Κλήτσ τε ἔμπλιαβε λάφεβετ τύχ ἔδὲ μὲ τὲ γκίϊρε τὲ νισιάνιτ μούντιεσ μὲ ἀτὸ βήσε τὲ κθέουριν τὲ μπετοῖαριτ, ἔδὲ τὲ Σιεντερούαράτ λειψάνετ ἔτύα τὲ κτὶ τὲ πάριτ Σαἵτι (Μάρτυσ) τὲ Ἑλληνισμόςε, γκένδεν νδὲ φούνδ τὲ Κλήσεσ (ἰ λάρνακε) τὲ Μοναστήριτ Κολικόντασι, πράνε λιούμιτ Βεράιτ Ἄφωσ, ἔδὲ σὲ κτὸ τετέρε Σκηπτάρετ Χριστιάναι ἔδὲ Μουσουλμάναι σιέλιν νδέρ ἔδὲ ἔνδὲπ. Τούρκ-Σκηπτάρετ γκαἶ σεμπέπε τελίγκα ἔτὲ τὲ φούνδιτ Δέουτ νδὲ φόρτσεν τὲ τεζαπτούαριτ τὲ Ὀσμάνιτ ἔδὲ Ὀρχάνιτ, ἔδὲ περ-πάρα Βεζύρ Ἀλῆ Πάσιεσ τὲ Ἰαννίνεσ ἔδὲ νὲ βάθτ τὲ Σατραπίσε ἀτὶ, πὸ ἔδὲ νὲ λιούφτε τὲ Σερμπίσε μὲ Τουρκίνε ἔδὲ μὲ μάλετ-ἔφούσιετ τὲ Καρηνδάγουτ, σὶ ἔδὲ μὲ φούσιατ τὲ Μωρέσε, μὲ νὲ φούντ ἔδὲ μὲ τὲ γκούστατ τὲ Σίπκεσ ἔτὲ μπήλουρατ ἔ Πλέβνεσ ἔ Νοβιπαζάριτ, νδίνε Ἰμπρετρίνε τὲ ζαπετουαρκιάρεβετ ἔ Σταμπόλιτ. Πὸ νὲ κτὰ ἰου κοστίσι γκιόκου σιούμε κέ ρόδι μὲ τριμερὶ, ἰὸ σὲ βέτεμ. πὰ νδὸ νιὲ φαἰνδὲ, πὸ ἔδὲ πέρ πρίσιεν ἔδὲ τὲ πακξούαριν τὲ κτιούρε τσόπεβε τὲ Κσάτ τριμεριτόρεσ μιλέτι. Ἐδὲ Μαναστήρ, νδὲ Βεράτ, ντὲ Κόρτσε, νδὲ Ἰαννίνε, νδὲ Δολιανὰ ἀκόμα τρουμόσν γκιόκρατ ἔ τριμαβετ Τούρκ-Σκηπτάρε, πὸ ἔδὲ νὲ κτὲ Μισήρ, ἔδὲ μὲ γκίθε κτὸ ἄσ νὸ νιὲ φαἰνδὲ, ἄσ νὸ νιὲ φιτῖμ σμούαρ ἰουσιούρ γκαἶ τὲ πὰ μπέσετ ἔδὲ τιάτερ μι-

λέτι κειτούρε άσμεζετ, έδε ίου κουπτούανε γκιθενή έδε άκόμα ί-
νιόχενε σπετουιάρετ έ μιροτόρετ έτιούρε.

Μουσουλμάναιτ Σκηπτάραι κέ τέ γκίθε λι ύσιν σεμφσιέουρασι
Κρίστιν, ίαότ με νηέ με κτά πά φρίκη έδε Μωαμέτνε· μέ τε σιού-
ματ με κτά κέ ίάνε τέ μέντζιμ. έδε τέ ρίτιυρ με τερμπι-
έτ, νιόχιν Ούνγκίλε έδε ίο Άλ Κοράνε, έδε πέρ-κτό με νό νιηέ
ράστ έτεγκθούερ τέ βάθτιτ βίγανε με τέ μπαμπαλάρεβετ, γκθέεν
νέ τέ βιέτερν μπέσεν έτιούρε.

Ντε τέ θάτε κτά ίάνε με μαριφετσιν, κέ έδιν με νισλάν έδε με
ζιάρ, σί με νδέτ γκαί Κιού μιλέτι γκένε Ύδριώταιτ έδε Σπετσιώ-
ταιτ έδε Ψαρριανίντε έδε τέ τιέρε Έλλήνοι Νηετλιν (ν α υ τ ι κ ο ί)
κέ σί άριν άς νιερί. Γκιάσιν με μπούρατ Έλβετόντε ίά με τρίματ
Τυρολόντε· νιέρες φονδούϊ, με θάρρος έδε τέ πά λιόδουρε πρεπάρα,
ίδεν με λιούφτερατ, πò έδε με πλιάτσκατ έδε με γκιάνε κέ νέ
κριούε γκέρ με σότ.

ΚΡΙΟΥΕ Ε ΚΑΤΕΡΤ.

Τούκ έπάσουρ τανύ κστού, μούντιμ. τέ νδάίμε Σκηπτάρετ με
ντιού ντέγκε τέ μεδά, με Γκέγκετ (ήά Ύλκυρίν, Καραδάγσιτ, Μυρδί-
τεντ, Κούκιτ, Πουλάτετ έδε τετιέρε) έδε με Τόσκετ, έδε γκάη
κτά ούμπέ Τοσκάνα έ Ύταλίσε, κέ, σί θάμε, έδε τιάτερ έρε γκάη
Ύπειροη κένε έδουρ γκέτκε. Κεϊό γκιούα έστε με τέ ντιού κτό
νδέγκε τέ τεμάδιτ Πελασγόητ Κιάφε, κέ έστε νιηέ με Σανσκρητι-
κόηνε νδέγκε, κέ νά νδούαλε ζέμ-μπερ μεδέηντε Γκιρητλίνδε έδε
Θαρσεϊντε έδε Ύνδιάναιτε, έδε νέ μέσ τέ Άσίσε μιλέτ έ μάθ ί Άρύας
έδε ί Άράμιτ (Άρμένιτ), πò νδριουσιόν τσά σέ έγκθιούερα έ Γκέγκε-
βετ φλίτετ με ούνδε, έδε έστε μπουρερίστε, έ έλιούφτες, έδε άηò έ
Τόσκεβετ έστε με σιούμε έουηνδίσουρ έδε έλιμόσουρ.

Μέ τέ σιούμετ Γκέγκε, σέ έδε Μυρδίτασιτ, Κούκετ έδε Διηβρά-
νετ ίάνε με τέ σιούμετ Καθολικόν, πò έδε τσά Τούρκερ. Νδέσνε τσά
πέ κτά τέ μπασκόεν με Δαλμάτετ τέ Άουστρίσε, πò με τέ σιούμετ
νδούαν με Ύταλίντε. Βερετέτ! Γκέγκετ, μιλετλίντε τέ Γώγ έδε Μα-
γώγ έδε τέ Μήδεβετ, έδε με Γιγάντετ γκιακτόρετ, έτιούρε σγκιάτιν
νδóre νέ Ύταλίντε κέ τέτσε μψόηνε ίούκετ έλίγκα, τέ ρενδούαρατ έδε
τέ μάρατ πλιάτσκα, σί κούνδερ ούμφούαν γκέρ με σότ γκάη φορτσα-
τόρετ έτιούρε έδε έπουνόηνε κτέ σί νούκου λίψετ· πέρ κτέ κάουσα νέ
Σκόδρε έδε νέ Τυρράνε έδε νδέ Έλβασάν έδε γκέτκε με βήσσετ έ
οϋηεσ ψόηνε με σιούμε γκιούεν έ Ύταλίσε, σέ τσπόεν γκάη έμάδια
Προπαγάνδε, σί νδò κέ πάσ τέ μπεσουάριτ τάνε, νέβε κέ κούρι ί-
στρούαμ. κτό, πò νδòτ βίντε με φουνδ έ μίρε έμπασκούαρα έδε έ
άφερούαρα έτιούρε με τρίματ έ μάλιτ ζι, σέ κάνε σόη με κτά σί
θάμε, έδε νέβε Έλλήνετ κέ κούρι λίψεσε τέ κίσιμε συμμαχί.

Κτὰ δὲ Τόσκαιτ κέ ἰάνε μέ μεντάρε ἐδὲ πολιτικὸν τέ τε σύπερμετ Ἰλλυρὶν οὐσμίξενε μέ κριούεν ἐπάρε τε Ἡπειρος, κὶδ κέ πουνόη μέ σιούμεε βιέτερασι γκιούεν τέ Ἀπτικίσε ἐδὲ τσὰ σὶ κούρ, ἐλίάνε τέ πάρεν Σκήπεν, σὶ κειὸ γκιάου μέ χώραν ἐ ἄφρ μέ Μακεδονί, κέ πὸ λαφόσιεσε ἀνδέτι ἢ Μακεδονίσε, πὼ οὐ πουνούα γκιούα Γραικίστια, σὶ μέ ὄλε ἐ μέ ζετόρε, γκέρ σὴ οὐ οὐηνδὶς ἐ οὐβού Ἑλληνικὴ γκιούα μπητιουνέ ἐτέ τέρεβετ μιλέτεβετ Πελασγικόνβετ.

Ἄς νδὸ νιὴ Προπαγάνδε σιούντι τέ τσάνιε ἐτέ βιέτερατ τέ λίδουρα, κέ μπασκόηνε μπαμπαλάρετ Πελασγίωντε μέ νδιέμτε Πελασγώντε, Σκηπτάραιτ νδομεθένε μέ Ἑλλήναιτ, σὶ νδὸ κέ τσαλστίσκειν πολιτικόντε μέ τέρε φόρτσεν ἐδὲ μέ παρα, τὲ μάριν μέ βέτεν ἐτιούρε. Τετέρε Τόσκαιτ σιόεν κέ ἐπαστάημια ἐτιούρε ἔστε λίδουρ σιεγκούαρ μέ τέ Ἑλληνισμότη, σὶ-κούνδετ ἐδὲ Τσάμεριτ ἐδὲ Διάπεριτ κέ θάμε πέρ κτὰ νέ τέ Σνιούαρατ.

ΚΡΙΟΥΕ Ε ΠΕΣΤΕ.

Σιούμεε τε τσουνδίτεμε γκεσδιστάρε τὲ Ἱστορίσε ἐδὲ Γεωγραφίσε πὸ ἐδὲ Δώρα δ' Ἱστρια, οὐμουντούαν μέ κτὲ νιὲ κίντ βιέτ πέρ Σκηπτάρετ. Σιούμεε Φυλλάδε τετσουνδίτεμε πέρ κτὲ μιλέτ νὲ λαόσε τὲ Εὐρώπητ. Πὸ τέ γκίθε οὐινδίσιν ἐδὲ θώνε κέ Σκηπτάρετ ἰάνε Πελασγίονι νδομεθένε Ἑλλήνε, ἐδὲ ἰὸ Σλάβερ (Σκὲ), σὶ κερκόηνε τὲ θώνε τσὰ τὲ μάρε πέρ Σλάβετ, κέ κερκόηνε ἐδὲ νδιέκιν ἀκόμα τὲ ἐισλαβίσιν γκίθε Ῥουμελίνε γκέρ μέ κτὲ Μωρὲ ἐδὲ Βλαχί.

Σκηπερία, βέντι ἰμάλεβετ μπάρδε ἰὰ Ἄλπεβετ, πὰς τὲ τσιέρεν τὲ φιάλες, σὶ-κού νδέρ Ὀρε αἶπε, τὲ τεγκιούεριτὲ γκιούε νδὲ Κελτικίνε, Δακικίνε ἐδὲ Αἰολικίνε, ἐβιέτρα Ἡπειρο κὰ κθιούερ σιούτε κέ κούρι ἐδὲ τὲ μουντούαριν ζέμπρ νδὲ ἐλευθέραν Ἑλλάδε. Γκίθε κριὸ λαόζι σγκιάτ νδόνεν ἀτιέ, πὰς σιούμεε τὲ μίρε σίακτερ Κορρεσπονδὲτ Φράγγερ, Ἑγγλέζε ἐδὲ Ἰταλιάνε, κέ τὲ σκρούαρατ ἐτιούρε γκθέεν Γραικίστε γκὰ ντίτα μέ Ἑλληνικάτε φλέτε τὲ Ἀθήναις ἐδὲ Τριέσιτ.

Βερτέτ ! νὲ Μωρένα κθέεν σιούτε ἐτέ βιέτραβε ἐδὲ τὲ βέαβε μπρέζα τὲ κτιούρε Ἐπαρχίβε, ἐδὲ πέρ κτὲ κάουζα πολιτικόντε νιέρες, κέ μπάηνε θεμελίνε ἐ μιλέτιτ τόνα, μέ τὲ γκρίτουρ ἐδὲ τὲ μπάητουρ Παρθεναγωγεία (Σχολή πέρ τσοῦπατ) μέ σιούμεε κασαμπὰ τὲ σὲ σύπερμες ἐδὲ σὲ πόστμες Σκηπερι, ἐδὲ τὲ μπέρι Λίδουρ (Ligue) Ἑλληνο-Ἀλβανικόν, πὸ ἐδὲ μέ νιέρες ἀκόμα τὲ ζότριτ ἐ τὲ νδεργκούαριτ ἀτιούρε, νδὸτ μάριν λιχουνδερίμετ, τὲ τεγκίθεβετ τὲ νδεγκιούαρετ ἀτιέ σιούμεε μπέσε, κέ τέρε ἐνδίνε νδασιουρίνε τὲ σεμψούαριτ ἐδὲ μέντιεν ἐτιούρε.

Βερτέτ ! Ἰὸ βέτεμ πολιτικόντε νιέρες τάνε, πὸ ἐδὲ Ἰμπρέτριτ ἐ ζενγκινλέκουτ ἐδὲ τιουτσαρλέκουτ, σὶ ἰντιούερι Κωλέτ ἐδὲ μιριτόρετ τὲ Ἡπειρος Βαγγέλ, ἐδὲ Κωγσταντίν Ζάπ-

πα ἐδὲ Ἀρσάκη ἐδὲ Χρηστάκη, κτὰ κὲ ρεφίουεν ζήλινε τὲ μάδεβετ τὲ Καπλάνεβετ ἐδὲ Ζωσιμάδεβετ ἐδὲ Ριζάρεβετ, λετὲ τσιτόγηνε τὲ ρεφὲνηνε νδὲ Εὐρώπ, κὲ ἄρμα ἐ Ἑλλη-
νιτ μὲ βάθητετ ἐσότμε ἔστε νδιτουρία, ἐδὲ μὲ κτὲ νδὸτ μπένιε μισσι
μὲ φορτσατόρετ, μὲ τὲ μπέρε βελαζερί μὲ τέρε μιλέτριτ, πὸ μὲ σιούμε
μὲ Τούρκριτ Σκηπτάραι, κὲ νέβε ἰνδῆσνιμ. κὲ πέρ πάρα νδρέκ ἔ πᾶ
νδὸ νιέ νιέτ τὲ λίχ.

Πὸ ἐδὲ νὲ πουνόνιμ. πᾶς Κωλέτνε νὲ Ἰμπρετρι τὲ Μωρέσε μὲ σιού-
με μεντιμ. πέρ τὲ μπασκούαρ ἐδὲ φορτσούαρ Πελασγικόνε φάρε, ἰὸ
βέτεμ Χριστιάνετ Σκηπτάραι, πὸ ἐδὲ κτὰ Τούρκριτ, κὲ πουνόνιν Ἑλ-
ληνικᾶτε γράμματ' ἐδὲ μὲ κτὰ νεγκότσην ἐδὲ τσιβιλιατσιόνεν νδέ-
σνε μπασκούαρ μὲ νέβε Ἑλλήνετ. Ἐδὲ ντὲ Σλαβοτουρκικὸ (τὲ
Τουρκίσε ἐδὲ Μοσχοβίσε) λιούφτε Σκηπτάραι ἐδὲ Ἑλλή-
ναι ντέσνιμ. πουνούαρ ἐδὲ ρεφιούερ μαριφέτνε πέρ οὐδεν ἐ μύρε τὲ
Ἑλληνισμόςε, σι ἄτὰ κὲ μπέηνε ἰουσιούς τὲ μιλέτιτ Σκηπρίσε
μπούρα μὲ τὲ θάτε, ἐδὲ Δελφίνετ μὲ Νδέτ, Ἰδριῶταιτ, Ψαρριανίντε,
Σπετσιῶταιτ, Σουλιῶταιτ, Ἀγραφιῶταιτ ἐδὲ τὲ τίερε.

Πὸ ἐδὲ τανῦ μὸντ τὲ μπαρόετ νιέτι ἐδὲ μὲ μὲ κολάη, κούρ τὲ
μίρεν ἐδὲ τὲ βιεν μάσα μὲ μέντ ἐδὲ τὲ τσουνδήτεμε πέρ τὲ σεγκού-
αρε τερμπιελέκενε ἐδὲ πολιτικίνε μὲ τὲ πᾶ τσάρε (Ligue) Σύνδε-
σμος Πελασγικόνε (Ἑλληνο-Σκηπετάρε). Δάσιετ Περινδία!

Κτὸ μάσα κὲ θέμι νέβε ἰάνε ἀτὸ κέβέμι νὲ Μωραητλίντε μπούρα
Πολιτικόνβετ (νδιουνιαλίνβετ) Ναυτικόνβετ (γχεμιτσίνβετ) ἐδὲ Κλη-
ρικόνβετ (τέ κεντούαρβετ), μὲ τὲ κερκούαρ νδίμεν ἐ Ἰμπρέτέρβετ ζεγ-
κινλέκουτ, τουτσαρλέκουτ ἐδὲ καηκετσιλέκουτ μὲ τὲ γκίθε Ἀναδόλε.

Ἐπάρα (Α΄.) Κὲ τὲ στόετ τουτσαρλέκουτ ἐδὲ λιουφτελέκουτ τὲ
Ναυτικόνε Πελασγίσε μὲ κουρμπάνε τὲ μεδᾶ, κὲ τὲ μὸς γκέντεμι
τὲ πᾶ, ἄζέρτσιμ μὲ νὸ νιέ κσι σὸη σέρε τὲ λιούφτεσε Τουρκίσε ἐδὲ
Βουλγαρίσε.

Ἐδιούτα (Β΄.) Κὲ τὲ λίδημ μισσι τὲ μεδᾶ ἐδὲ μὲ Καρα-
δαγλίνετ ἐδὲ μὲ τὲ τέρε μιλέτριτ ἔ Ἀναδόλιτ, πὸ ἐδὲ μὲ κτὰ
Μουσουλμάνετ, κὲ μὲ τὲ σιούμετ τὲ κτὲ μιλέτι μὲ νέβε ἰάνε μπέρε
Τούρκερ γκᾶη ἰντερέσοῖα ἐδὲ φιτίμι πέρ τὲ σκούαρ ντίτεν.

Ἐτρέτα (Γ΄.) Κὲ νένα τώνε ἐμάδε Κλήσα ἐ Κρίστιτ γκᾶη
τσδὸ ἄνε τὲ φορτσόετ γκᾶη νέβε πέρ τὲ πολιτέψουρ τὲ τεργκούαριν
τεδιέτερ τὲ κσᾶι τούκε νδίρε γκᾶη Ἰμπρετερία ἐ Μωρέσε ἐδὲ γκᾶη
Ἰερά Σύνοδο η πέρ τὲ βένε οὐνδούτ σιούμεβετ πούνουρα τὲ
βάρουρα νδὲ μες τὲ Ῥωμόνεβετ, Σέρβεβετ, Βουλγάρεβετ ἐδὲ τὲ πᾶ
μάρε χάκεν Ἑλλήνεβετ νδὲ Ῥουμελι ἐδὲ νδὲ τὲ Ῥένε Μωρέ.

Οἱ μεταφρασταὶ

Ἐπάτης

ΙΩΑΝ. Α. ΔΑΡΔΑ καὶ ΗΛΙΑΣ ΠΡΟΛΟΓΑΣ
ΘΩΜΑΙ Α. ΠΑΣΧΟΥ.

